

“Allah ve Resûlüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin.

Sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider.

Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.”

(8 Enfal/46)

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 8

Kitabın Adı: *Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar*
Yazarı: *Ebu Basir et-Tartusî*

Teknik Hazırlık: *Ayfer Berden*
Son Okuma: *Abdullah Yıldırım*
Kapak Tasarım: *Yavuz Serve*

Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*
Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Ekim/2010*

GENEL DAĞITIM

Yenda Dağıtım

0 212 520 98 21

İSTANBUL

MÜSLÜMANLARIN BİRLİĞİNİ SAĞLAYAN

TEMEL ESASLAR

Ebu Basir et-Tartusî

İLETİŞİM
web : www.sehadet.info
mail : siparis@sehadet.info
Tel : 0 507 332 10 02

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Hamd, ancak Allah içindir, O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (3 Ali İmran Suresi/102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir." (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin ki, Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (33 Ahzâb/70-71)

Muhakkak ki, sözlerin en doğrusu Allah'ın Kelam'ı, yolların en hayırlısı Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yoludur. Amellerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dine sokulan her amel bid'at, her bid'at sapıklık ve her sapıklık da ateştedir.

Bugün ümmetin en büyük hastalıklarından bir tanesi de hiç şüphesiz, yeryüzünün doğusunda ve batısında Müslümanların her alanda kendi içlerinde büyük bir fırkalaşma ve tefrika içerisinde olmalarıdır. Ümmetin üzerine çöken bu büyük hastalığın neticesi tarih boyunca nice kanların dökülmesine, ırzların yok olmasına, malların heder edilmesine kadar varmıştır. Öyle ki, bugün çok küçük bir toprak parçasında dahi temel asıllar itibarıyla aynı itikad ve menhece sahip olan kişi veya kişiler, gerek fikri ihtilaflardan, gerekse de nefsi problemlerden dolayı bölük pörçik, darmadağınık bir hal üzere bulunmaktadırlar. Bu dağınıklığın doğal sonucu ise, güç ve kuvvetin yok olması, bunun karşılığında da yeryüzünün hemen hemen her bölgesinde zalim kafirlerin İslam ümmetinin başına bir bela gibi çökmesi olmuştur. Hâlbuki Allahu Tealâ muhkem kitabında, açık, sarih naslarla tefrikayı haram kılmış, tefrika ehlini ateşle korkutmuş, buna karşılık cemaat olmayı, birlik ve bütünlük içinde hareket etmeyi farz kılmıştır. Bu esas, üzerinde zerre kadar bir ihtilafın olmadığı bir noktadır. Ancak ne gariptir ki, tüm İslam ümmeti tefrika içinde, darmadağınık bir halde hareket etmeyi haram, cemaat olup, birlik ve bütünlük içinde hareket etmeyi farz olarak görüp bu hususta hiçbir ihtilaf yaşamazken büyük bir dağınıklık içinde bulunmaktadır.

İşte elinizdeki bu kitap Müslümanları, içinde bulundukları bu durumdan kurtarmaya ve birliklerini sağlamaya yönelik çok hoş ve güzel bilgiler vermekte, okuyucuyu konuya dair vahyi gerçeklerle yüzleştirmekte ve düşünmeye sevketmektedir. Yüce Allah'tan bu eserin hazırlanmasında emeği geçen bütün kardeş-

lerimizden razı olmasını, tüm İslam ümmeti arasında birlik, beraberlik ve kardeşlik ruhunu tesis etmesini ve bizleri şeytanın tuzaklarından korumasını niyaz ederim.

> *"Ya Rabbi! Bize dünyada bir iyilik, ahirette de bir iyilik ihsan et. Ve bizi ateşin ashabından kılma." (Bakara Suresi: 2/201)*

1 Rebiu'levvel 1227/ 31 Mart 2006
Murat GEZENLER
Konya

Mukaddime

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet e-derse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şehadet ederim.

> *"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (3 Ali İmran/102)*

> *"Ey İnsanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadın meydana getiren Rabbinizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabanın haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir." (4 Nisa/1)*

> *"Ey iman edenler! Allah'tan sakının, dürüst söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kılsın ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (33 Ahzab/70-71)*

Şüphesiz sözlerin en doğrusu Allahu Teala'nın Kitabı, hidayetin en hayırlısı; Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gösterdiği yoldur. İşlerin en kötüsü sonradan ortaya çıkanlardır. Sonradan ortaya atılan herşey bid'attır. Her bid'at sapıklık, her sapıklık ise ateştedir.

Cebrail, Mikail ve İsrafil'in rabbi, yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! Tartıştıkları şeylerde kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf ettiklerimiz konusunda bizi hidayete ulaştır. Sen dilediğini dosdoğru olan yola iletensin.

Müslümanların, birbirinden hoşlanmayan ve birbirleri ile çatışma halinde olan cemaat ve gruplara ayrılmış olması, tedavi edilmesi gereken bir hastalık niteliğindedir. Toptan Allahu Teala'nın ipine sımsıkı sarılmaları ve tek bir cemaat haline gelmeleri gerekir. Bu, tartışmasız bir gerçek ve şer'i bir emirdir. Bu, küfür ve nifak toplulukları tarafından her yönden ve her fırsatta saldırıya maruz kalmış, bütün değerleri çiğnenmiş olan ümmetin, içerisinde bulunduğu zayıflık ve parçanmışlık halinin sona erdirilmesi için yerine getirilmesi şart olan bir zarurettir. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın; parçalanmayın." (3 Al-i İmran/103)*

> *"Allah ve Rasulüne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin. Sonra korkuya kapılırsınız da gücünüz gider." (8 Enfal/46)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz Allah, hep birlikte Allah'ın ipine sarılmanızdan ve parçalanmamanızdan hoşnut olur."[1]

Başka bir hadiste de şöyle geçer: "Size cemaati tavsiye ederim. Ayrılıktan sakının. Şüphesiz şeytan; tek kalanla birlikte olur, iki kişiden uzak durur. Kim cennetin ortasını dilerse, cemaatten ayrılmasın."[2]

Bu şer'i zaruretin gerçekleştirilmesi; İslami hayatın her merhale ve her sahada söz sahibi kılınmasına ve nübüvvet menheci üzerine kurulu bir hilafet makamının oluşturulmasına

---

[1] Müslim

[2] Sahih-i Sünen-i Tirmizi; 1758

yönelik çalışmaların yapılabilmesi için sağlam ve önemli bir etken niteliğindedir.

Allahu Teala tek bir vücut olmamızdan ve birbirimize sımsıkı tutunmamızdan hoşnut olur. Dolayısıyla bu şer'i zaruret, bu yönü ile bizatihi vacip hükmündedir. Bununla birlikte, yukarıda belirttiğimiz çalışmaların yapılabilmesi için yerine getirilmesi gereken bir sebep niteliğindedir. Dolayısıyla bu yönü ile de vacip niteliğindedir (vacip liğayrihi). Zira bir vacibin, ancak kendisi ile tamamlandığı ve yerine getirildiği şey de yine vacip hükmünde olur.

Müslümanların birliğini, birbirlerine sıkıca bağlanmalarını ve tek bir cemaat halini almalarını sağlayacak olan esas ve ilkelerden en önemli olanlarını aşağıda aktarmaya çalışacağız.

1- Anlaşmazlık ve İhtilafların Çözümü İçin Belli Bir Hakem ve Merci Üzerinde İttifağın Sağlanması

Zira her grubun, diğer gruptan farklı olarak, kendisine göre bir hakemi, ölçüleri ve ihtilaflar halinde kendisine müracaat ettikleri mercisi olduğu sürece; birbirleriyle ihtilaflı ve kavgalı olan gruplar arasında farklı taraflara yönelişi durdurmak, ittifak ve birliği sağlamak mümkün değildir. Bu nedenle Allah yolunda amel eden ihlaslı Müslümanların, herşeyden önce, ihtilafa düşmelerine ve ayrılmalarına sebep olan bütün konuları kendisine iletebilecekleri, ortak bir hakem ve merci üzerinde anlaşmaları gerekir. Daha sonra ise, üzerinde anlaşmaya vardıkları bu merci tarafından verilen karar ve hükümlere, hiçbir itirazda bulunmadan teslimiyet göstermelidirler.

İslam'da, bütün işler hakkında üzerinde ittifak edilmesi gereken hakem; özellikle kendilerinde birçok hayır ve fazilete tanıklık edilen, ilk üç asırdaki selefi salihinin anlayışının ışığında ele alınması gereken Kur'an ve Sünnet'tir.

Belirttiğimiz bu "Hakem" konusunda birçok deliller vardır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve ahirete gerçekten iman ediyorsanız- onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün; bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir." (4 Nisa/59)

Bir işi Allah ve Rasulüne götürmek, Kitap ve Sünnete müracaat etmek ile olur.

Bu ayetin delalet ettiği şeylerden biri de; dünyevi ve dini işlerde, Müslümanlar arasında ihtilafa sebep olma ihtimali olan herşeyin cevabının ve çözümünün Kitap ve Sünnette bulunuyor olmasıdır. Allahu Teala'nın, bizi yönlendirdiği ve tartıştığımız meselelerde kendisine başvurmamızı istediği hakemde ve kendisine muhakeme olmamızı istediği mercide, tartışmalı olduğumuz konu için yeterli bir çözümü bulamamamızın imkanı yoktur ve böyle bir şeyin olmasından da Allahu Teala'yı tenzih ederiz...

Yine bu ayet delalet etmektedir ki, üzerinde ayrılığa düştüğümüz meseleleri Allah'a ve Rasulüne döndürmemiz, imanın gereklerinden ve sıhhatinin şartlarındandır. Bunun olmaması halinde iman da olmaz.

İbnu'l-Kayyım *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Teala bunu, imanın gereklerinden kılmıştır. Bunun olmaması halinde iman da olmaz."[3]

Bunun delillerinden biri de Allahu Teala'nın şu sözüdür:

"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)

İbnu'l-Kayyım *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Teala insanların; usul, fürû, şer'i hükümler, uhrevî hükümler ve karşılaşmış oldukları diğer meselelerde Allah'ın Rasulünü hakem olarak tayin etmedikçe, imanlarının olmadığına, mukaddes zatına andederek yemin ediyor. Tek başına, Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hakem olarak tayin edilmesi de imanın isbatı açısından yeterli değildir. Bununla birlikte içlerinden de hiçbir sıkıntı duymamaları gerekir. İçlerinde sıkıntı duymaları, kişinin

---

[3] İ'lamü'l-Muvakkiin, 1/50

gerek Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hükmolunmaktan dolayı ve gerekse onun vereceği hükümden dolayı göğsünün daralmasıdır. Dolayısıyla Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hükmüne bütün açıklığıyla göğüslerini açmaları, tam olarak onu kabul etmeleri ve bundan razı olmaları gerekir. Onun hükmüne itiraz etmeden, tam bir kabul ve teslimiyet ile yönelmedikçe, iman etmiş olmazlar."[4] Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Seslerinizi Peygamber'in sesinden fazla yükseltmeyin. Birbirinize bağırdığınız gibi, Peygamber'e yüksek sesle bağırmayın. Öyle yaparsanız, siz farkına varmadan amelleriniz boşa gider." (49 Hucurat/2)

Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vefatından sonra, sesleri onun sesinden fazla yükseltmek, onun sünnetinin önüne geçip, söz ve anlayışları onun sözlerine tercih etmekle olur.

İbnu'l-Kayyım *(rahimehullah)* şöyle der: "Onların seslerini yükseltmeleri, amellerinin boşa gitmesine neden olmuştur. O halde görüşlerini, akıllarını, zevklerini, siyasetlerini ve bilgilerini, nasıl olur da Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* getirdiğinin üzerine yükseltirler. Bunu yapmaları, amellerinin boşa gitmesini evleviyatla gerektirmez mi?!"[5] Kişinin ameli ancak küfür ile boşa gider...

Kitap ve Sünnete bağlılık, salih selefin Kitap ve Sünnetin nassları hakkındaki anlayışına uygun olmalıdır. Bu ise değişik yönlerden olur. Şöyle ki: Kitap ve Sünnetin nassları bize, salih selefin ve özellikle de sahabenin *(radıyallahu anhu)* vahyin nassları hakkındaki anlayışlarına bağlı kalmamızı gerekli kılmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygamber'e karşı çıkar ve mü'minlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız; o ne kötü bir yerdir." (4 Nisa/115)

4 El-Tibyan fi Ahkami'l-Kur'an, 270

5 İ'lamü'l-Muvakkiin, 1/51

İnsanlar arasında, ayette geçen "mü'minler" sıfatına en layık olanlar; sahabe *(radıyallahu anhu)* ve onların siret ve sünnetlerine bağlı kalan sonrakilerdir.

Ayet şuna delalet etmektedir ki, sahabeden *(radıyallahu anhu)* ayrılık ve onların yol ve menhecleri dışında başka bir yola ve menhece bağlılık; Rasulullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ayrılık demektir. Bu ise Allahu Teala'nın rahmetinden uzaklaşmayı ve azabı gerektirir.

İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle der: "Bu ikisi ayrılmaz bir şeydir. Kendisine doğru yol belli olduktan sonra Rasule karşı çıkan herkes, mü'minlerin yoluna uymamış olur. Kendisine doğru yol belli olduktan sonra mü'minlerin yoluna uymamış olan herkes de, Rasule karşı gelmiş olur."[6]

Allahu Teala'nın şu ayeti de bu kabildendir:

"De ki: "İşte bu, benim yolumdur. Ben Allah'a çağırıyorum. Ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı (ortaklardan) tenzih ederim! Ve ben ortak koşanlardan değilim." (12 Yusuf/108)

"Ben ve bana uyanlar..." ifadesi hakkında İbn-i Abbas *(radıyallahu anhu)a* şöyle der: "Bundan kasıt, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabıdır. Onlar, en iyi yol ve en doğru hidayet üzereydiler. İlim madeni, iman hazinesi ve Rahman'ın ordusuydular."

Abdullah bin Mes'ud *(radıyallahu anhu)* şöyle der: "Bir yol takip etmek isteyen; bu yolu, ölmüş olanların yolundan seçsin. Zira hayatta olanların fitnesinden emin olunamaz. Ölmüş olanlar ise Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabıdır. Onlar bu ümmetin en faziletlileri, en temiz kalplileri ve en derin ilme

6 Mecmuu'l-Feteva, 7/38

sahip olanlarıdır. Allahu Teala, Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* dostları olarak ve dininin ikamesi için onları seçmiştir. Öyleyse sizler onların üstünlüğünü anlayın, onların yolundan gidin, elinizden geldikçe onların ahlakını ve yaşayış tarzlarını kendinize örnek edinin. Zira onlar en doğru yolda idiler."[7]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Yahudiler yetmiş bir fırkaya bölündüler. Onlardan sadece bir fırka cennetliktir, yetmiş fırka ise ateştedir. Hristiyanlar yetmiş iki fırkaya bölündüler. Bunlardan da yetmiş bir fırka ateştedir, sadece biri cennetliktir. Muhammed'in nefsi elinde olana yemin olsun ki! Benim ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Bunlardan biri cennetlik, yetmiş ikisi ise ateştedir." Bunun üzerine; "Ey Allah'ın Rasulü! Cennetlikler kimlerdir?" diye soruldu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Onlar, cemaattir."[8]

Tirmizi, Abdullah bin Amr'dan şöyle rivayet eder: "Benî İsrail yetmiş iki millete (fırkaya) bölünmüştü. Benim ümmetim de yetmiş üç millete bölünecektir. Bunlardan bir tanesi hariç hepsi ateştedir." Bunun üzerine "Bu fırka hangisidir, ey Allah'ın Rasulü?" denildi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Bugün benim ve ashabımın üzerinde bulunduğudur."[9]

Yine Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şu sözleri de bu kabildendir:

"Size ashabımı, sonra onların peşinden gelecekleri, sonra da onların peşinden gelecekleri tavsiye ediyorum. Daha sonra (gelenler arasında) yalan öylesine yayılacak ki; kişi, kendisinden yemin talep edilmediği halde yemin edecek ve şahidliği istenmediği halde şehadette bulunacak. Size cemaati tavsiye ederim. Ayrılıktan sakının. Zira şeytan, tek kalanla birlikte olur. İki kişi-

---

7 Tefsiru'l-Bağavi, 2/453

8 Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace, 3226.

9 Sahih-u Sünen-i Tirmizi, 2129.

den uzak durur. Kim cennetin ortasını dilerse, cemaatten ayrılmasın."[10]

"Benden sonra şiddetli ihtilaflar göreceksiniz. Size, benim ve benden sonraki raşid halifelerin sünnetine azı dişlerinizle sarılmanızı tavsiye ederim. Sonradan çıkarılan şeylere karşı da son derece dikkatli olun. Çünkü her bid'at sapıklıktır."[11]

"Ümmetimin en hayırlısı benim asrımdakilerdir. Sonra bunları takip edenler, sonra da bunları takiben gelenlerdir."[12]

Abdullah bin Mes'ud'dan *(radıyallahu anhu)* şöyle rivayet edilmiştir[13]: "Şüphesiz Allahu Teala kullarının kalplerine baktı; Muhammed'in kalbinin, kullarının en hayırlı kalbi olduğunu gördü. Onu kendisi için seçti ve risaletiyle gönderdi. Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kalbinden sonra kulların kalplerine tekrar baktı; sahabenin kalplerinin, kulları içinde en hayırlı kalbler olduğunu gördü. Sahabeyi de elçisine vezirler kıldı. Onlar, Allah'ın dini için savaştılar. Müslümanların iyilik olarak gördükleri, Allah katında iyi; onların kötülük olarak gördükleri de Allah katında kötüdür."[14]

İbn-i Abbas'tan *(radıyallahu anhu)* şöyle rivayet edilmiştir: "Muhammed'in ashabına sövmeyin. Onların birisinin (Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte geçirdiği) bir saatlik konumu, sizin kırk yıllık amelinizden daha hayırlıdır."[15] Diğer bir rivayette ise şöyle geçer: "Sizden birinizin bir ömür boyu ibadet etmesinden daha hayırlıdır."

---

10 İbn-i Mace ve Tirmizi tahric etmiştir. Sahih-u Sünen-i Tirmizi, 1758.

11 Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace, 40.

12 Müttefekun Aleyh

13 İbn-i Mes'ud, Rasulullah'ın Sallallahu Aleyhi ve Sellem kendisi hakkında: "İbn-i Mes'ud'un sözünü tutun" dediği kimsedir. Tirmizi ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha, 1233.

14 Tayalisi, Ahmed ve diğerleri, hasen bir sened ile tahric etmişlerdir.

15 Ahmed ve diğerleri tahric etmiştir.

Ümmetin, sahabenin anlayışına tutunmasını, onların yoluna, menhecine ve sünnete bağlı kalmasını gerektiren daha bir çok nass bulunmaktadır.

Vahiy nassları hususunda sahabenin anlayışına uymamak, bu nasslar hususunda farklı anlayışların doğmasını gerektirir. Çünkü insanlardan her birinin nassı anlamada kendine özgü anlayışı olabilir. Herkesin kendi anlayışına sarılması ise; tefrika, kavga, ihtilaf ve bid'atların çoğalıp sünnetin kaybolmasını gerektiren bir durumdur.

Günümüz İslami cemaatlarının yaşadıkları tefrika, parçalanma ve ihtilafın sebebi bu önemli noktayı ihlal etmeleri ve her cemaatın veya liderin, Kitap ve Sünnetin nassları hakkında kendi özel anlayışını müstakil hale getirmesidir.

Bunun tabii bir sonucu olarak, ortaya birbirinden hoşlanmayan, birbiri ile kavgalı olan yüzlerce fırka ve grup çıkmaktadır. Bu fırkalaşma ise, çok ağır bedeller ödenmesine sebep olmuştur.

Sahabe *(radıyallahu anhu)*, vahyin indiği asırda yaşamışlardı ve vahyin nüzul sebebini biliyorlardı. Aynı şekilde Peygambere en yakın olan ve ilmi direk ondan en saf hali ile öğrenenler de onlardı... Dolayısıyla, bu tür özelliğe sahip olmayanlara nisbeten, şari'in muradını en iyi anlayanlar da onlardır. Allahu Teala, sahabe ve onlara güzellikle tabi olanlar hakkında şöyle buyurmaktadır:

"(İslam dinine girme hususunda) öne geçen ilk muhacirler ve ensar ile onlara güzellikle tabi olanlar var ya, işte Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlara, içinde ebedi kalacakları, zemininden ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. İşte bu büyük kurtuluştur." (9 Tevbe/100)

Allahu Teala'nın bir kişiden razı olması, o kişinin din ve akidesinin selametinden ve doğru menhec üzerindeki istikametinden razı olması ile olur. Bu, sahabe ve onlara güzellikle tabi olanların, Allahu Teala'nın dini konusunda doğru bir anlayışa sahip olduklarına ve bu anlayış konusunda yüksek bir derecede bulunduklarına delalet eder.

Bu özel bir vasıftır ve onlardan başkasının bu niteliğe sahip olması mümkün değildir. Zira bu gaybi bir durumdur ve bir başkası hakkında da bu nitelik ile hükmetmek ancak sarih ve sahih bir delil ile sabit olur.

Sözün Özü

Günümüz İslami cemaatlerinin saflarını ve çabalarını birleştirmeye yönelik çalışmalar, salih selefin anlayışının ışığında, Kur'an ve Sünnet'i hakem olarak kabul etme şartından gafil olarak yapılmaktadır. Dolayısıyla bu şarttan gafil olarak yapılan bir çalışma başarısız ve faydasız bir gayrettir, sahibine verebileceği hiçbir faydalı neticesi de yoktur. Görünüşte bazı faydalar mülahaza edilse de aslında örümcek ağı gibidir. Azıcık sarsıntıda ve azıcık fırtınada yıkılıp perişan olmaya, öncekinden daha kötü bir duruma dönmeye mahkumdur. Çünkü bu çalışma, birbirine zıt olan iki şeyi, sanki tek bir şeyin parçaları gibi bir araya getirmek demektir. Bu nasıl olabilir ki?

İslam, bazı şeyleri birbirinden ayırmış ve bazı şeyleri de bir araya toplamıştır. Hak ve hak ehlini bir tarafa, batıl ve batıl ehlini ise başka bir tarafa; iman ve iman ehlini bir tarafa, küfür ve küfür ehlini başka bir tarafa; sünnet ve sünnet ehlini bir tarafa, bid'at ve bid'at dostlarını başka bir tarafa ayırmıştır. Bununla birlikte ancak ve ancak hakkı hak ile, Tevhid'i Tevhid ile ve sünneti ittiba ile bir araya getirir... Dolayısıyla İslam'ın ayırdığını biraraya getirmeye ve biraraya getirdiğini de ayırmaya çalışan kişinin, kendisi ve ameli hüsranda ve ateştedir...

2- Şer'i Olmayan Her Yaklaşımdan Uzak Durmak

Öyle ki bizim için şer'i nass; hevalarımızdan, görüşlerimizden, gruplarımızdan, üstadlarımızdan, aşiretlerimizden, nefislerimizden ve şahsi menfaatlerimizden daha öncelikli ve sevimli hale gelmelidir. Dolayısıyla bu sayılanlardan hiç birisi, her nerede olursa olsun ve sonuçları ne olursa olsun, hakka tâbi olmaktan ve hakka yardımcı olmaktan bizi alıkoymamalıdır.

Bu durum, Allah ve Rasulüne tâbi olmayı, kişi ile kişinin hakka tabi olması arasına giren her türlü şeyden arındırmak ile gerçekleşebilir. Bunun gerçekleştirilmemesi halinde ise ihtilaflar ve ayrılmalar olur. Müslümanların tek bir cemaat altında bir araya toplanması düsturu ise, sadece bir slogan olarak kalır ve pratiğe aktarılamaz.

Bu, birçok kişinin gafil olduğu çok önemli bir noktadır. Nefislerimiz için İslam ve iman sıfatları dışında başka bir vasfı uygun görmediğimiz sürece, hangi durumda olunursa olunsun bunun önemsenmemesi mümkün değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir fitne gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azab isabet etmesinden sakınsınlar." (24 Nur/63)

İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle der: "İmam Ahmed *(rahimehullah)*, "Mushaf'a baktım ve otuzüç yerde Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* itaatin olduğunu gördüm" dedi ve şu ayeti okudu:

"*Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir fitne*

gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar." (24 Nur/63)

Sonra bunu tekrar etti ve dedi ki: "Fitne nedir? Şirktir. Kişi Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bazı sözlerini reddeder ve buna binaen de kalbine bir sapıklık düşer. Böylece doğru yoldan sapar ve helak olur." Ardından şu ayeti okudu:

"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)

Ona: "Rasul'ün sözüne çağrılan ama Süfyan'ın görüşüne başvuran bir topluluk var" denildi. Bunun üzerine şöyle cevap verdi: "Hadisi işitip, senedini, sıhhatini bilen ve ona çağrılan; ardından da Süfyan ve diğerlerinin görüşlerine giden bir topluluk, ne garip! Allahu Teala şöyle buyurur: "Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir fitne gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar." Fitnenin ne olduğunu bilir misin? Küfürdür. Allah-u Teala şöyle buyurur:

"Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahtır." (2 Bakara/217)

Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sözlerine çağrılıyorlar, sonra da hevaları onları insanların görüşlerine yöneltiyor!!"[16]

Bu kişiler hakkında söylenen söz bu ise, acaba kendilerine şer'i nassın ulaşmış olmasına rağmen; gruplarını, üstadlarını, aşiretlerini, vatanlarını, liderlerini veya buna benzer hak terazisinde hiçbir itibarı olmayan bağ ve temelleri razı edebilmek için, şer'i nassı terkeden kişilerin durumları nasıl olur? Şüphesiz ki onlar ayet-i kerimede varid olan tehdit ve fitneye daha layıktır-

---

[16] Es-Sarimu'l-Meslul, 56.

lar. Rasulullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sahih olarak şöyle rivayet edilmiştir: "Üç haslet vardır. Bunlar kimde varsa imanın tadını alır: Allah ve Rasulünü, bu ikisi dışında kalan herşeyden ve herkesten daha çok sevmek..."[17]

Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Sizden biri beni; babasından, evladından ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe iman etmiş sayılmaz."[18]

Ömer İbnu'l-Hattab'tan, Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle dediği aktarılır: "Ey Allah'ın Rasulü! Sen bana, nefsim hariç herşeyden daha sevgilisin!" Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle cevab verdi: "Hayır! Nefsimi elinde tutana (Allah'a) yemin ederim ki, ben sana nefsinden de sevgili olmadıkça olmaz." Ömer *(radıyallahu anhu)* şöyle dedi: "Şimdi, sen bana nefsimden de sevgilisin!" Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "İşte şimdi oldu ey Ömer!" dedi.[19]

Bu sevginin doğruluğunun delili; sadece Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ittiba etmek ve bunun dışında her türlü ittibadan uzak kalmaktır. Kişinin bir yönden Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tabi olması ve diğer bir yönden ise başkalarına tabi olması, Rasulullah'ı *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sevme iddiasının doğru olmadığını ve bu kişinin nifaka daha yakın olduğunu gösterir. Allahu Teala korusun. Allahu Teala'nın; *"De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin" (3 Al-i İmran/31)* ayeti, bu söylediğimizi doğrulamaktadır.

Kişinin, Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* olan sevgisinin doğruluğu, ona tabi olduğu orandadır. İtaat ve boyun eğme ne kadar artarsa peygambere olan sevgi de o kadar artar. Eğer itaat ve boyun eğme zayıflarsa sevgi de zayıflar. Mutlak olarak itaatın olmaması mutlak olarak sevgi ve imanın olmamasını gerektirir. Böyle bir durumda dilin iddiasına itibar edilmez. Zira o, nifak ve zındıklık dilidir... Dolayısıyla bu dile karşı dikkatli olunması gerekir.

[17] Muttefekun Aleyh
[18] Muttefekun Aleyh
[19] Buhari

İbn-i Kesir *(rahimehullah)* şöyle der: "Bu ayetin hükmüne göre; Allahu Teala'yı sevdiğini iddia ettiği halde, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yolunda olmayan kişi, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yoluna ve getirdiği dine, bütün söz ve fiilleriyle uymadıkça, bu iddiasında yalancıdır."[20]

İbn-i Mace'nin Sünen'inde rivayet edildiğine göre Ubade bin Samit, Muaviye'ye şöyle demiştir: "Ben sana Rasulullah'tan aktarıyorum, sen ise bana kendi görüşünü aktarıyorsun. Eğer ki Allah bana bir çıkış nasip ederse, senin bulunduğun yerde oturmam."

Ebu Seleme'den, Ebu Hureyre'nin bir adama şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ey kardeşimin oğlu! Sana Rasulullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir hadis aktardığımda, asla onun hakkında misaller[21] verme."[22]

İbn-i Abbas *(radıyallahu anhu)* şöyle demiştir:

"Üzerinize neredeyse gökten taş yağacak. Ben Rasulullah buyurdu diyorum siz Ebu Bekir şöyle dedi diyorsunuz."

Acaba, kendilerine "Allahu Teala şöyle buyurur, Allah'ın Rasulü şöyle buyurur" dediğimiz zaman bize; "grubumuz şöyle diyor... üstadlar şöyle diyor... cemaatin maslahatı bunun aksini söylüyor" gibi, Allahu Teala'nın şeriatına itiraz ve eleştiriye delalet eden sözleri sarfeden kişilerin durumu nedir?...

Bizler bu sözlerin sahiplerini Allahu Teala'ya şikayet ediyoruz... Güç ve kudret ancak Allah'ındır.

[20] Tefsiru İbn-i Kesir
[21] Yani hadisi destekleme manasında da olsa başkalarının sözleri ile örnek verme.
[22] Sahihu İbn-i Mace, 20

3-Ümmetin İçinde Bulunduğu Vakıanın İyi Kavranması ve İslami Çalışmada Önceliklerin Belirlenmesi

Müslümanların tek bir cemaat halinde biraraya gelmesine yardımcı olacak etkenlerden biri de; ümmetin vakıasını iyi kavrayabilmek, bu vakıaya uygun ve hakettiği şer'i nitelikler konusunda tek bir görüş üzerinde birleşmek ve şu an ümmet üzerinde hakim konumda olan yönetimlere karşı kendi konumumuzu belirleyebilmektir. Oldukça hassas ve önemli olan bu konu ve konum hakkında ihtilafın olması, ayrılmalara ve çekişmelere sebep olur... Bu konuda ihtilaf bulunduğu sürece, hayatın bütün alanında İslami ölçüleri tesis etmek ve günümüz dünyasında gerekli değişimi sağlamak maksadı ile tek bir çalışma üzerinde birleşmek imkansızdır. Zira bir grup, günümüz toplumlarının cahiliyye ve mürted toplumlar[23] olduğunu, memleketlerinin hükmünün daru'l-harb ve küfür olduğunu, bu memleketlerin yönetimlerine karşı küfür ve irtidatları sebebi ile karşı çıkılması ve değiştirilmesi gerektiğini söylerken; bir başka grup ise, günümüz toplumlarının İslami toplumlar olduğunu, memleketlerinin daru'l-İslam hükmünde olduğunu, yönetimlerinin İslami olduğunu ve dolayısıyla da yöneticilerinin, kendilerine itaat

[23] Buradaki kasıt; günümüzde küfür sistemleri altında yaşayan ve memleketleri kafirler tarafından işgal edilmiş olan Müslüman halkın tamamının mürted olduğu ve cahiliyye üzere bulunduğu manasında değildir. (Yayıncı)

edilmesi gereken Müslümanlar niteliğinde olduğunu söylemektedir.

Hakkında bir çok tartışma ve görüş ayrılıklarının bulunduğu bu meselede, doğru olan tek bir görüş ortaya konmalıdır. Tek bir cemaat halinde biraraya gelinmek istendiğinde, bundan önce bahsettiğimiz ilke ve şartlar da göz önünde bulundurularak, bu meselede ortaya konacak olan tek görüş üzerinde ittifak sağlanmalıdır.

Pekiştirme maksadı ile yeniden belirtmek istiyorum ki, bu mesele; gecikmeye tahammülü olmayan ve acil olarak halledilmesi gereken bir konudur. Elbetteki aramızda görüş ayrılığı bulunan diğer meseleler de örtbas edilemeyecek konulardır... Ancak şu var ki, bu meselelerden bazıları furu' niteliğinde olabilir. Müslümanların vakıası ve takınılması gereken ortak tavır ile ilgili olan bu mesele ise, doğru olan tek bir görüş üzerinde birliğin sağlanması gereken esas niteliğindeki konulardandır.

Nice topluluklar bulunmaktadır ki, bu meseledeki ihtilafları nedeni ile Müslümanların mızrakları birbirlerine karşı çekilmiş durumdadır. Halbuki olması gereken; bu mızrakların bir araya getirilip tağutların göğüslerinin hedef alınmasıdır.

İslami çalışmanın, üzerinde ittifak edilmesi gereken önceliklerini şu iki noktada özetleyebiliriz:

Birincisi: Kulları, kula kulluktan kurtarıp, kulların tek olan Rabbine ibadet edilmesini ve ilahlık konusunda Allahu Teala'ya denk tutularak kendisine itaat edilen her şeyin inkar edilmesini sağlamak...

Allahu Teala yarattıklarını, bu vazifenin yerine getirilmesi için yarattı. Bunun için rasuller gönderdi ve kitaplar indirdi. Nebi ve rasullerin ve onlardan sonra gelen ilmi ile amel eden alimlerin, bütün insanlık tarihi boyunca en önemli vazifeleri bu görevi yerine getirmek olmuştur... Kıyamet gününe kadar da bu görevin önemi devam edecektir... Sebebi ne olursa olsun hiçbir

şey, ilmi ile amel eden alimleri, bu önemli görevi yerine getirmekten uzaklaştıramaz.

Üzerine dostluk ve düşmanlık bağının kurulduğu, uğruna kılıçların çekildiği, orduların oluşturulduğu, barış ve savaşın ilan edildiği bu mesele, salih selefimiz ve ilmi ile amel eden alimler tarafından asla pazarlık konusu yapılmadı... Onlar, bu meselenin hakkını yerine getirmeden, kullara ve zalim tağutlara bu konuda en açık cevapları vermeden önce, önemi ne olursa olsun başka meselelere ve görevlere yönelmediler... Bundan sonra da olması gereken budur...

Bu konu, en açık yöntem ile bütün tağutlara karşı ortaya konmalı ve onlar ile aramızda şu mesele sonuçlandırılmalıdır: "Kendisine ibadet edilmeyi hakeden siz tağutlar mısınız yoksa tek ve Samed olan Allahu Teala mı?" Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." (51 Zariyat/56)

"Senden önce hiçbir rasul göndermedik ki ona; 'Benden başka ilah yoktur; şu halde bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım." (21 Enbiya/25)

"O halde kim tağutu inkar edip Allah'a iman ederse, sağlam kulpa yapışmıştır ki o hiçbir zaman kopmaz." (2 Bakara/256)

"Andolsun ki biz; 'Allah'a kulluk edin ve tağutlardan sakının' diye (emretmeleri için) her millete bir peygamber gönderdik." (16 Nahl/36)

Sahih bir hadiste, Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Kim Allahu Teala'yı birler ve onun dışında ibadet edilenleri inkar ederse; malı ve kanı haram olur, hesabı ise Allah'a kalmıştır." Diğer bir rivayette ise şöyle geçer: "Kim La İlahe İllallah der ve Allahu Teala'dan başka ibadet edilen şeyleri reddederse; malını ve canını korumuş olur. Ancak İslam'ın hakkı müstesna. Hesabı ise Allah'a aittir."[24]

Hadisten anlaşılmaktadır ki, Allahu Teala'yı birlemesine veya *"La İlahe İllallah"* demesine rağmen, Allahu Teala'nın dışında kendisine ibadet edilen her şeyi inkar etmediği sürece, kişinin mal ve kan dokunulmazlığı geçerli olmaz ve Müslümanlardan sayılmaz. [25]

Meselenin bütün önemine ve tehlikesine rağmen; bir çok davetçi, vaiz ve İslami harekete mensub kişilerin (korkuları nedeni ile veya istekli olarak) bu mesele üzerinde durmadıklarını, furu'dan olan meseleler, fıkhi konular, kalbi inceltici zikir ve dualar gibi sadece tağutların izin verdiği şeyler ile meşgul olduklarını görmekteyiz.

Bu kişiler, tağutlar tarafından kendilerine sunulan ve uygulamasına müsaade edilen bu küçük kırıntıları; dinin tamamı, en yüce meseleleri, büyük bir fetih ve peygamberlerin getirdiği din olarak insanlara sunmaktadırlar...

Bu türden gayret ve davetleri ile, asılların aslı olan Tevhid konusunda cahil bırakılan bu toplulukların gönlünde, etkili olabilecek bir sonuca nasıl ulaşabilirler ki? Onlar ilmi gizlemeleri nedeni ile kıyamet gününde, hakettikleri karşılığı mutlaka bula-

---

[24] Müslim

[25] Bu; "La İlahe İllallah" sözüyle İslam'a girilmediği ve bu sözün gereklerini ve şartlarını yerine getirmedikçe, şehadetin fayda vermeyeceği anlamına gelmez. Dil ile Tevhid'i ikrar etmek, kişiyi İslam'a sokar, ona fayda verir ve değerlerini koruma altına alır... Ancak kişi; bu kelimeyi söylemesine rağmen, bu kelimeyi bozan durumlardan herhangi birini izhar eder ve muteber şer'i bir özre de sahip olmazsa, mücerred olarak bu kelimeyi ikrar etmesi ona fayda vermez ve değerlerini de koruma altına almaz. Kişi, İslam dairesinden çıkışına sebep olan durumu idrak eder, bunu terkeder ve bundan tevbe ederse; yeniden İslam dairesine girer ve bu kelime ona fayda verir. "Tekfirin Kuralları" ve "La İlahe İllallah'ın Şartları" isimli kitaplarımızda bu konuyu inceledik ve delillerini aktardık.

caklardır. Bu durumları ile onlar, kökü olmayan bir ağacı dikmek isteyen kişiye benzerler... Ağacın dallarını dikerler ama o ağacın yetişmesini ve meyve vermesini sağlayacak olan kök konusunda hiçbir adım atmazlar...

Belki de bu, bir çok insanın dinden kaçmasındaki en büyük etken niteliğindedir. Dinin manasının sulandırılması ve dini kabul edenlerin gönüllerinde dinin bu şekilde kötürüm hale getirilmesi; insanların, bu dinin askerleri olmalarının önüne geçmiş ve onları, dinin üzerinde bir yük haline getirmiştir. Bu durum hak ve batıl ehli arasında meydana gelecek en ufak bir kavga ve itişmede kendisini gösterir. Bu tür kişiler, İslam ve İslam'ın ordusuna karşı girişilen en ufak bir saldırıda hemen tağutların tarafına geçerler... Onların bu hali görüldüğünde akla gelen soru şudur:

"Benimsedikleri İslam nedir?"

Bunların dışında, ilim ve fıkha müntesip diğer bir grup ise, en önemli gerek ve şartlarından biri tağutları inkar etmek olan Tevhid'den soyutlanmış bir halde, hadis ve hadis ilmi üzerinde durmaktadır. Bu kaçınılması gereken bir fitnedir ve bu fitnelerinden dolayı onlarla mücadele edilmesi gerekir.

Onlara sözümüz şudur: Siz bir fitneye düştünüz... Ey fitneye karşı savaştıklarını öne süren sizler! Bu ümmet için, bu memleketler ve kullar için, şirkten ve basit bir meselede dahi olsa Allahu Teala dışında kendisine ibadette bulunulan tağutlara kuluk yapmaktan daha büyük, daha şiddetli ve daha tehlikeli bir fitne var mıdır? Allahu Teala şöyle buyurur:

"(Yeryüzünde) fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (8 Enfal/39)

Din itaattir. Dinin bir kısmının Allah'a, bir kısmının ise Allah'tan başkasına yapılması halinde, dinin tamamı Allah'ın oluncaya kadar savaşmak vacip olur. Bununla birlikte sorunu bütün yönleri ile anlayabilmek için tağutun manasını, çeşitlerini

ve ibadetin manasını yeterince idrak etmemiz gerekir. Böylece bütün bunlar arasındaki konumumuzu da tesbit etmiş oluruz.

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Tağut, tuğyan kelimesinden türemiştir. Tuğyan ise, sınırı aşan manasına gelir. Bu, zulüm ve taşkınlıktır. Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilen mabud, kendisine yapılan bu ibadeti kötü görmüyorsa "Tağut" olur. Allahu Teala'ya isyan olan bir işte veya hak dinden başka bir şey üzere kendisine itaatte bulunulan kişi tağuttur. İtaatte bulunulan bu kişinin, Allahu Teala'nın Kitabı'na muhalif olan bir haberinin tasdik edilmesine binaen kendisine uyulması ile, Allahu Teala'nın emrine muhalif olan bir sözüne itaat edilmesine binaen kendisine uyulması arasında fark yoktur. Bu nedenle Allahu Teala'nın Kitabı dışında hüküm veren hakim ve yine Firavun ve Ad (kavmi) de tağut olarak isimlendirilmiştir."[26]

İbnu'l-Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der: "Tağut; kulların, kendisi sebebi ile sınırı aştıkları her mabud (ibadet edilen) veya bu şekilde kendisine itaat edilen ya da uyulan her kişidir. Dolayısıyla Allah ve Rasulü'nden başka hüküm konusunda kendisine başvurulan, Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilen, Allahu Teala'nın, hakkında hiçbir hüküm indirmediği şeylerde kendisine tabi olunan her kişi veya topluluk tağuttur. Bunlar, dünyanın tağutlarıdır. Bu tağutların durumunu kavraman halinde, insanların da bu tağut-larla olan durumunu kavramış olursun. Böylece insanların birçoğunun, Allah'a ibadetten tağut'a ibadete yönelmiş, Allah ve Rasulü'ne hüküm için başvurmak yerine tağuta başvurmuş, Allah'a itaat ve Rasulü'ne tabi olma yerine, tağuta itaatte bulunmuş ve tabi olmuş olduklarını görürsün."[27]

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)*, "İbadet" kelimesinin manası hakkında şöyle der: "İbadet; Allahu Teala'nın sevdiği ve razı ol-

---

[26] Mecmuu'l-Feteva, 28/200-201
[27] İ'lamu'l-Muvakıin, 1/50

duğu, zahiri ve batınî olan bütün söz ve fiillere verilen isimdir."[28]

Dolayısıyla rükû, secde, oruç, hac, adak, sevmek, nefret etmek, cihad, kurban, korku, tevekkül, dua, ümit, itaat, boyun eğme, tabi olma, hükmolunma ve buna benzer diğer şeyler ibadet adının kapsamına girmektedir. Bunlardan herhangi birisi, Allahu Teala'dan başkasına yapılırsa büyük şirk gerçekleşir, Tevhid ve iman yok olur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"De ki: Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm hepsi alemlerin Rabbi olan Allah içindir." (6 En'am/162)

Bu tanımlardan sonra şu soruları kendimize soralım:

• Günümüzde toplumun geneli açısından düşünüldüğünde, kendisine ibadet edilen mabud kimdir?

• Allahu Teala mı, yoksa tağut mu? Kendisine itaat edilen kimdir? Allahu Teala mı, yoksa tağut mu?

•Kullar için yasa ve kanunlar belirleyen kimdir? Allahu Teala mı, yoksa tağut mu?

• Kendisi için dostlukta ve düşmanlıkta bulunulan kimdir? Allahu Teala mı, yoksa tağut mu?

• Kendisine sevgi ve korku duyulan kimdir? Allahu Teala mı, yoksa tağut mu?

• İnsanlar, değerlerini, kanunlarını ve ilkelerini kimden almaktadır? Allahu Teala'dan mı, yoksa tağuttan mı?

• İnsanlar kime muhakeme oluyorlar, tartışma ve davalarını kime götürüyorlar? Allahu Teala'ya mı yoksa tağuta mı?

İnsanların bir çoğu tarafından itiraf edilmese de, yukarıdaki soruların cevabı; "Tağut" olarak karşımıza çıkıyorsa, insanlar ile bu dinin hakikati arasındaki uçurumun büyüklüğünü ve yine alimler ve ilmiyle amel eden davetçilerin omuzlarındaki emane-

[28] Ubudiyyet Kitabı

tin ağırlığını, ümmet ve dinleri açısından üzerlerine düşen görevlerin neler olduğunu idrak etmiş oluruz.

Seyyid Kutub *(rahimehullah)* şöyle der: "Bugün yeryüzünde bu dinin problemi; Allah'ın uluhiyyet sınırına tecavüz eden, O'nun sultasını gasbetmeye çalışan, insanların canı, malı, nesli üzerinde emir ve yasaklar koyan ve kendinde bunu yapma cesareti bulan tağutların işbaşında olmasıdır.

İşte Kur'an tüm gerçekliğiyle konuya değiniyor ve meselenin uluhiyet ve ubudiyet meselesiyle bağlantılı olduğunu ve meselenin bir iman-küfür, İslam-cahiliyye meselesi olduğunu dile getiriyor..."[29]

Eğer ki, nebi ve rasullerin yaptıkları gibi, bizler de kavimlerimize karşı davete "Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının" esası ile başlamış olsaydık ve Allah'a kavuşuncaya ya da insanlardan açık, doğru ve sadık bir karşılık alıncaya kadar bu davetten geri durmamış olsaydık, doğrudan sapmış olmazdık.

Genel olarak, bu din için çalışan her kişinin ve özel olarak ise, güç ve başarıyı hedefleyerek eğri ve kısaltılmış yollara başvuranların, şu hakikati mutlaka göz önünde bulundurmaları gerekir: Başarı, güç, yeryüzünde hakimiyet, güven ve buna benzer diğer iyi şeylerin tamamı, ancak Tevhid'in selameti ve ibadeti sadece Allah'a has kılarak, şekli, çeşidi ve sıfatı ne olursa olsun Allahu Teala dışındaki her mabudun inkar ve tekfir edilmesi ile gerçekleşir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah, sizlerden iman edip salih ameller işleyenlere, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi kendilerine de yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslam'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve geçirdikleri korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını va'detti. Çünkü onlar bana kulluk

[29] Seyyid Kutub, Fi Zilali'l-Kur'an, 3/1217

ederler; hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkar ederse, işte bunlar asıl büyük günahkarlardır." *(24 Nur /55)*

Sözün Özü: "Gerçekten ibadete layık olan kimdir?" meselesi, dinin tamamının meselesi ve ilmi ile amel eden muhlis davetçilerin en önemli kaygısıdır. Bütün gayretlerin bu mesele üzerinde biraraya toplanması gerekir. Tağutların, onlara yardım edenlerin ve ibadet edenlerin tamamı ile hayatın her alanında safları ayırma sağlanmadan önce, bu meseleden geri durulmaması ve görüş ayrılıklarına düşülmemesi gerekir.

İkincisi: İslami çalışmanın, üzerinde ittifak edilmesi gereken önceliklerinden ikincisi ise, raşit halifeliğin ve nebevi menhec üzere İslami hayatın yeniden ikame edilmesini sağlamaktır. Bunun farziyeti hakkında, ümmetin bütün alimleri arasında hiçbir ihtilaf yoktur. Ancak korkak, gafil ve İslam'ın hakim olmasını ve sancağının yükselmesini istemeyen kimseler bu görevden ayrı kalabilir.

Nevevi *(rahimehullah)* şöyle der: "(İslam alimleri) Müslümanların halifelerinin olması gerektiği konusunda icma etmişlerdir."[30]

Maverdi şöyle der: "Bu ümmette imamet görevinde bulunan kimseye (itaatte bulunacağına dair) söz vermek icma ile sabittir."[31]

Heysemi şöyle der: "Bil ki! Sahabe *(radıyallahu anhu)* Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vefatından sonra, imam tayin edilmesinin vacip olduğunda icma etmiştir. Hatta Rasulullah'ın defni esnasında bile bu mesele ile uğraşacak kadar buna önem vermişlerdir."[32]

---

[30] Sahih-i Müslim Şerhi, 12/205

[31] El-Ahkamus-Sultaniye, 56

[32] El-Savaiku'l-Muharrika, 17

Kurtubi şöyle der: "Bunun vucubiyeti hususunda alimler arasında hiçbir ihtilaf yoktur."[33]

Bu meselenin önemi; kulların, tek olan Rablerine kulluk etmelerini sağlamak olan birinci mesele ile sıkı irtibatında gizlidir. Zira şer'i olan bir çok hüküm ve vacibin yerine getirilmesi, ancak dini savunan ve dünyayı din ile yöneten raşid bir halifenin bulunması ile mümkün olmaktadır.

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Halkın bir yöneticisinin olması meselesinin, dinin en önemli vaciplerinden olduğunu bilmek gerekir. Hatta yönetici bulunmadan, din ve dünya işleri yürümez."[34]

İmam Ahmed *(rahimehullah)* şöyle der: "Müslümanların işleri ile ilgilenen bir imamın bulunmaması fitne niteliğindedir."

Bu nedenle küfür ve nifak güçleri, Müslümanlarla hilafetleri arasını ayırma maksadı ile ellerinden geleni yapmakta ve Müslümanların safları arasında, Allahu Teala'nın hakkında hiçbir delil indirmediği ihtilaf ve sloganları yayarak, onları bu önemli görevden uzaklaştırmaktadırlar. Ne yazık ki bizden ilim ve alim kisvesine bürünenlerden bazıları onların bu tuzaklarına düşmekte ve bilerek, bilmeyerek, hilafete ve hilafete davet edenlere karşı girişilen savaşta birer asker niteliğini almaktadırlar. Hilafete karşı girişilen bu savaş öyle bir noktaya geldi ki, raşid halifeliği yeniden kurabilmek maksadı ile yapılan çalışmaların içerisinde bulunan kişiler hakkında, günümüz küfür ve tuğyan yönetimleri tarafından, ağır hapis cezaları verilmektedir... Tabi eğer bu kişi idam edilmemiş ise...

Biz bütün kafirlere ve onlara uyan münafıklara şunu söylemekteyiz: Sizin bu durumunuz uzun sürmeyecek. Zorbalık ve kılıçla aldığınız, insanların cesetleri ve kafatasları üzerine kurdu-

---

[33] El-Camiu li-Ahkamu'l-Kur'an, 1/264

[34] Mecmuu'l-Fetava, 28/390

ğunuz saltanatınız ayakta kalmayacak. Ne kadar tuzak kurarsanız kurun, ne emir verirseniz verin, ne hile yaparsanız yapın, sizin tuzaklarınız ve hileleriniz boşa çıkacaktır. Nebevi menhec üzere kurulacak olan İslami hilafet, Allahu Teala'nın izni ile tekrar ihya edilecektir.

İşte, kendisine iman ettiğimiz ve kendisini doğruladığımız Peygamberimiz Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* müjdesi: "Peygamberlik sizde Allah'ın kalmasını dilediği kadar kalır, sonra kaldırmak isterse kaldırır. Sonra peygamberlik gibi bir hilafet olur, o da Allah'ın dilediği kadar sürer, sonra kaldırmak istediğinde kaldırır. Sonra ısırıcı melikler olur ve bu da Allah'ın dilediği kadar devam eder. Sonra kaldırmak isterse kaldırır. Sonra zorba bir hükümdarlık olur ve Allah'ın dilediği kadar devam eder, sonra kaldırmak isterse kaldırır. Sonra Nebevi yol üzere olan bir hilafet olur."[35] Allahu Teala'nın izni ile, bizler bu hilafetin kapısındayız...

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Şüphesiz Allah benim için yeryüzünü dürdü; doğularını ve batılarını gördüm. Ümmetimin mülkü benim için dürülen yerlere kadar ulaşacaktır."[36]

Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Bu din gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Aziz olanın izzeti ile ve zelil olanın zilleti ile bu dinin girmediği yerleşik ve göçebe hiçbir ev kalmayacaktır. Allahu Tealâ İslam dinini üstün ve aziz kılacaktır ve küfrü zelil edecektir."[37] Allahu Teala'nın izni ile bu yakındır...

---

[35] Ahmed ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha:5

[36] Müslim ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha: 2.

[37] İbn-i Hibban, Sahih'inde rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha: 3.

4- Müslümanlar Arasında Samimiyetin Olgunlaştırılması ve İhtilaf Kaidelerinin Gözetilmesi

Müslümanlar, en küçük fıkhi meselelerdeki ihtilaflarında dahi birbirlerine karşı harb, ayrılık, dostluk ve düşmanlık ilan ettikleri ve aralarında kin ve düşmanlık oluştuğu sürece düşmanlarına karşı birlik sağlamaları ve saflarını birleştirmeleri mümkün değildir...

Davet ve irşad sahasında çalışan bazı Müslümanların, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama bahanesinin arkasına sığınarak, Müslümanlar arasında meydana gelen bazı sorunları kışkırtıcı tavırlar sergilemeleri beni hayrete düşürmektedir. Zira bu yaptıklarının, safların birleşmesi ve gönüllerin temizlenmesi üzerinde oldukça tehlikeli olumsuz etkileri bulunmaktadır. Halbuki aynı kişiler, açık küfre ve büyük kötülüklere karşı tam bir suskunluk içerisindedirler. Özellikle de yöneticilerden ve kafir tağutlardan sadır olan küfür ve kötülükler konusunda ne yasaklamada bulunurlar ve ne de onlara iyiliği emrederler... Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetlerinden birinin yerine getirilmesi konusunda Müslümanlar ile neredeyse savaşırlar... Ancak Allahu Teala'nın hükümlerini yasaklayan tağutlara karşı hiçbir çabanın içerisinde değillerdir...

Günahkâr bir Müslümana karşı kötü zan besleyip, zahire göre hüküm verilmesini emreden bütün nassları onun hakkında kullanırlar. Bunun yanında, kişiyi dinden çıkaran bütün sebep-

leri işlemiş olan tağutları savunurlar. Onlar için te'vil ve mazeret dairesini genişletirler ve batın ile alakalı olup, kastı gerektiren nassları bu tağutlar hakkında kullanırlar.

Tağutlara karşı şefkatli ve merhametli, Müslümanlara ve ilmi ile amel eden davetçilere karşı ise acımasız ve şiddetli olduklarını görürsün. Günah türünden olan en ufak bir bid'at dahi gözlerinden kaçmaz. Bununla birlikte küfre düşürücü bir bid'at gördüklerinde ise seslerini çıkarmazlar. Sanki ne hisleri vardır ne de sesleri...

Yine bu kabilden olarak, bazı İslami cemaatlarin veya grupların, Allah ve rasulüne düşman olan laik kafirler ile birliktelik kurduklarını görürsün. Bununla birlikte ufak bir meselede veya bakış açısında dahi kendilerine ihtilaf eden bir Müslüman ile biraraya gelmeyi ve anlaşmayı zorlaştırıp ağırdan alırlar...

Bütün bu kimseleri Haricilerin düştüğü duruma benzer bir duruma düşmemeleri için uyarıyoruz... Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* onların durumunu şöyle aktarmıştır: "Putperestleri bırakıp, İslam ehli ile savaşırlar."

Davet ve İslami faaliyetlere müntesip olan bazı kişilerin, dostluk ve düşmanlık bağını, belli bir grup veya üstad -şeyh- temeli üzerine kurmaları da bu kabildendir. Buna göre, kişinin dininin selametine bakmaksızın, kendi gruplarına veya üstadlarına dostlukta bulunmasına binaen, ona dostlukta bulunurlar. Kendi grup veya üstadlarına düşmanlıkta bulunan kişiye ise, yeryüzünün en takvalısı dahi olsa düşmanlıkta bulunurlar.

Şüphesiz ki bu; ayrılmaları, ihtilafları ve hırçınlıkları artıran önemli bir etken ve Allahu Teala'nın şu ayetlerinin zıttı olan bir durumdur:

> *"...Mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir." (5 Maide/54)*
>
> *"Münafık erkekler ve münafık kadınlar (sizden değil), birbirlerindendir. Kötülüğü emreder, iyilikten alıkorlar...*

Mü'min erkeklerle mü'min kadınların da bir kısmı, bir kısmının velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkorlar." (9 Tevbe/67-71)

İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle der: "Kim, dost edindiğini dost edineceğine ve düşman edindiğini de düşman edineceğine dair herhangi bir kişiye söz verirse, şeytanın yolunda savaşan Tatarlar gibidir. Bu kişiler, Allah yolunda savaşan mücahidlerden olmadıkları gibi, Müslümanların askerlerinden değildirler ve Müslümanların askerlerinden olmaları da caiz değildir. Bilakis onlar şeytanın askerlerindendir."[38]

Burada şunu da tenbih etmek gerekir ki, kafir düşmanlar daima, Müslümanları büyük hedeflerden uzaklaştırıp, faydasız meseleler ve şüpheler ile meşgul etmek isterler. Hatta bu mesele ve şüpheler sonuç olarak genelde kin, ayrılık, tartışma, ihtilaf ve güçlerin zayıflamasını getirir. Öyle ki bu şüphe ve getirdiği sonuçları sanki hiç sona ermez.. Ne zaman ki bir şüphe ya da mesele bitse; hemen onu, getirdiği sonuçlar olarak Müslümanların birliği üzerinde daha da olumsuz etkileri olan yeni şüphe ve meseleler takip eder.

Allahu Teala'nın izni ile bizler, bu tür mesele ve şüphelere kolay lokma olmayacağız ve bunlar sona erinceye kadar gereken mücadeleyi vermeye devam edeceğiz.

Hayatımızdan çıkmış ve günümüzde ciddi olarak hiçbir eseri bulunmayan fitneleri yeniden canlandırıp, onlara karşı mücadele ederken, diğer yandan ümmeti sabah akşam ateşe sürükleyen, kulları ve memleketleri helak eden günümüz fitnelerine karşı gözümüzü kapatmak cesaret, hikmet ve fıkıh değildir...

İhtilaflar çeşitlidir. Üzerine dostluk ve düşmanlık bağının kurulduğu, harp sancağının buna göre kaldırıldığı ve hakkında suskun kalmamanın büyük zararları defettiği, akide, Tevhid ve

[38] Mecmuu'l-Fetava, 28/20

dinin asılları konusundaki ihtilaf bunlardan biridir. Zira bu türden olan bir ihtilafın bizzat kendisi en büyük zarardır ve bundan daha büyük bir zarar veya zulüm yoktur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Şüphesiz ki şirk büyük bir zulümdür" (31 Lokman/13)

"Fitne çıkarmak adam öldürmekten daha kötüdür." (2 Bakara/191)

Bu ihtilaflardan bazıları ise dinin asıllarına girmeyen, furu' meseleler hakkındadır. Bu türden olan ihtilafın sahiplerinde genellikle, bir yönden kendilerine dostlukta bulunmayı gerektirecek bir takım şeyler ve bir yönden de kendilerinden sakınılmasını gerektirecek bir takım şeyler bulunur. Bu kişilere karşı, kendilerinde bulunan hayır ve şerre göre muamelede bulunulur. Kişinin ihtilafı özellikle; herhangi bir delili yanlış anlamaktan veya yanlış delillendirmede bulunmaktan ya da muteber bir alimi taklid etmekten kaynaklanıyorsa; nasihat, şefkat, hikmet ve en güzel bir yol ile tedavi edilmesi gerekir. Bu türden olan ihtilaflar için kılıçların çekilmesi ve bütün bağların koparılması caiz değildir. Aksine ihtilafın boyutuna göre, ilişkilerin ve ortaya konacak olan tavırların da boyutu değişir.

İhtilaf çeşitlerinden biri de, delili farklı anlamaya veya doğru zannederek yanlış istinbatta bulunmaya[39] dayanan ilmi ve içtihadi ihtilaflardır. Salih selefimiz arasında meydana gelen bir takım ihtilaflar bu kabildendir. Bu ihtilaflar sebebi ile tarafların birbirlerini mazur görmeleri gerekir. Bununla birlikte, her iki taraf kendi görüşü üzere kalsa da, öfke ve kine sebep olmayacak şekilde faydalı nasihatlarda bulunulmaya devam edilmelidir.

Ümmetin birlik ve beraberliği, dinin asıllarından biridir. Bu asıldan daha kesin ve daha büyük başka bir asıl için olmadığı sürece, ümmetin birliğine zarar verebilecek her türlü aşırılıktan

[39] İstinbat: Nasslardan çıkarılan hüküm

kaçınılmalıdır… Ubade bin Samit'ten *(radıyallahu anhu)* rivayet edilen şu hadis bunu gerektirir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi çağırdı, biz de kendisine bey'at ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında; sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamamız vardı. "Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması hali müstesna" dedi."[40]

Müslim'de de şöyle rivayet edilir: "Denildi ki: 'Ey Allah'ın Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, o durumda kendilerine karşı çıkmamız gerekmez mi?' Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: 'Size namazı kıldırdıkları sürece, hayır.'"

Her şeyi yerli yerine yerleştirmek gerekir. Şeriatın mizanına göre neyin öncelikli ve neyin daha düşük bir önceliğe sahip olduğunu mutlaka gözönünde bulundurmalı ve hiçbir şey hakkında ifrat veya tefrite kaçılmamalıdır…

---

[40] Müttefekun aleyhi

5- Dinin Tamamına Gereken Önemin Verilmesi

Bütün yönlerini kapsayıcı bir şekilde İslam'a sarılmak gerekir. Dinin herhangi bir yönüne sarılmakta ifrata kaçıp, diğer yönleri aksatılmamalıdır. Ya da dinin belli bir tarafını önemseyip, diğer taraflarını önemsememezlik yapılmamalıdır. Bununla birlikte dinin emirlerini yerine getirirken, öncelik fıkhı[41] ve şer'i maslahatı mutlaka göz önünde bulundurulur. Gerektiğinde, daha önemli olan, önemli olana tercih edilir ama bu konuda ifrata ya da tefrite kaçılmaz. Allahu Teala'nın şu sözü bunu gerektirir:

"Rasul size neyi verirse onu alın. Sizi nehyettiği şeyden de sakının." (59 Haşr/7)

Yani bazısını alıp bazısını terkederek değil, Rabbi katından size aktardığı her şeyi alın ve size yasakladığı her şeyden de sakının. Dolayısıyla ilim, fıkıh, cihad, şehadet, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama, davet, nefis terbiyesi, sabır, sebat, teslimiyet, boyun eğme, itaat ve buna benzer dinin bütün yönlerini almalıyız...

Bunların tamamı, öneminden hiçbir şey eksiltmeksizin birbirine bağlanmış olan hususiyetlerdir. Bu şekilde ele alındığı takdirde hepsi de doğru yola ve Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetine uygundur.

Müslümanların bir çoğu; dinin bir kısmını alıp, diğer kısımlarını ihmal etmiş ve dinin bir yönüne, diğer yönlerinden daha fazla önem verir hale gelmiştir. Bu kişilere; dinin, ihmal ettikleri ya da daha az önem verdikleri kısımları hatırlatıldığında, üze-

[41] Yani ameller arasında hangisinin daha öncelikli olduğunun kavranması.

rinde bulundukları amel ile kıyaslayarak, kendilerine hatırlatılan bu kısımların önemini küçümserler ve bir takım te'viller ile şer'i manalarından başka yönlere çekerler.

Müslümanların, dinin bir kısmıyla uğraşıp diğer bir kısmını terketmeleri, çoğunlukla şu iki sebebe dayanmaktadır:

Birincisi: Dinin bir kısmını diğer bir kısmından ayırma ve bir kısmına diğerinden daha fazla önem verme üzerine kurulan günümüz ekollerinin varlığı. Bu anlayışın yansıması, genelde bütün Müslümanları ve özelde ise ilim talebelerini fikir, karakter ve yaşantı olarak olumsuz yönde etkilemektedir.

Misal olarak, dinin davet ve tebliğ yönüne önem veren, bu yön ile ilgilenmekte aşırıya kaçan bir ekol, dinin diğer kısımlarını ihmal etmektedir... Bu ekole tabi olanlara, dinin ihmal ettikleri diğer kısımları hatırlatıldığında; sanki ihmal ettikleri bu kısımlar dinden değilmişcesine önemini küçümsediklerini görürsün.

Yine, dinin "ruhi terbiye" yönüne önem veren, bu konuda, dinin diğer yönlerine oranla aşırıya kaçan ve çoğu zaman bunu hatalı bir yöntem üzerine uygulayanlar vardır. Bu ekolün tabileri, dinin bu yön etrafında dönüp durduğunu zannederler ve dinin diğer yönleri hakkında ise gevşek davranırlar...

Başka bir grup ise araştırma, tahric ve ezber olarak ilme ve onunla ilgilenmeye önem verir, bu konuda aşırıya kaçar. Hatta ümmetin gerçek problemleri, elemleri ve vakıasından uzak sadece nazari bir ilmî lükslük içindedirler. Bu ekolün sahipleri de, yukarıda işaret edilen, dinin bir kısmını diğer bir kısmından daha fazla önemseme tehlikesinin muhatabıdırlar.

Dinin cihad ve savaş yönü üzere kurulmuş ve sadece buna önem veren başka bir ekol daha vardır. Bunlar dinin diğer kısımları ve cihadın başarıya ulaşması ve kabul olunması için gerekli olan yönlerine gereken önemi vermeyerek tehlikeye düşerler.

Başka bir anlayış ise sadece akide üzerinde durur ve buna önem verir. Davetinin maksadına bakıldığında ise, Tevhid'siz bir Tevhid'i kastettiği görülür. Dolayısıyla ya uluhiyyet tevhidi ve isim ve sıfatlar tevhidi konusunda cahil olarak rububiyyet tevhidi üzerinde duruyordur veya isim ve sıfatlar tevhidi konusunda cahil olarak ve bunun önemini kavramadığı halde sadece rububiyyet ve uluhiyyet tevhidi üzerinde duruyordur ya da sadece isim ve sıfatlar tevhidi üzerinde duruyor, buna önem veriyor ve bu konuda gerek günümüz ve gerekse önceki dönemlerde yaşamış olup, Allahu Teala'nın isim ve sıfatları konusunda hataya düşmüş olanlar ile uğraşıyordur...

Ubudiyet ve uluhiyyet tevhidi hakkında konuşmak istediğinde, meseleye sadece tek bir yönden yaklaşır. Dolayısıyla ya sadece bilinen ibadetlerde Allahu Teala'yı birlemeyi, ya da dua ve tevekkül konusunda Allahu Teala'yı birlemeyi kasteder. Hüküm ve kanun koyma, itaat ve uyma, dostluk ve düşmanlık konusunda Allahu Teala'nın birlenmesi gerektiğinden ise gafildir.

Aynı şekilde, şirki ortaya çıkarmak ve insanları ona karşı uyarmak istediğinde, kabir şirki ve bid'atlar konusunda sözü uzatır. Bununla birlikte saray şirki olarak tabir ettiğimiz; hüküm ve kanunlarda, itaat ve uymada, dostluk ve düşmanlıkta koşulan şirk konusunda ise suskundur...

Bazıları kendisini bid'atler ile muharebeye adamıştır. Şirk ve büyük günahlar konusunda ise tamamen kör gibidir... Bazıları ise, sünnetleri ihya etmeye çalışır, ancak bazı farzları hafife alarak neredeyse önemsiz bir hale getirir...

Bazı kardeşlerin elbise, pantolon, sakal ve buna benzer konularda, insanlarla uzun süre uğraşmaları beni ne kadar da çok üzüyor... Oysa ki uğraştıkları bu insanlar tağuta iman eden, Allah'ı ise inkar eden kimselerdir...

Bütün bunlar genellikle terbiye, bilgilendirme ve bu dini algılamadaki sorunlardan kaynaklanmaktadır.

Seyyid Kutub *(rahimehullah)* şöyle der: "Bazı saf ve temiz Müslümanlar, küçük ihtilaflar ve küçük günahlarla uğraşıyorlar ve bu yaptıkları ile görevlerini tam olarak yerine getirdiklerini düşünüyorlar. Halbuki bir yanda dinin tümü param parça edilmekte ve temelinden yıkılmakta, bir yanda Allahu Teala'nın sultası yok edilmekte ve gasb edilmekte ve yine bir yanda ise inkar etmek ile emrolundukları tağut, insanların hayatının her safhasına hükmetmektedir."[42]

Yine şöyle der: "Mesele, bu saf insanların gayretlerini, güçlerini, çabalarını harcadıkları şeylerden daha büyük, daha geniş ve daha derindir. Şu an bulunulan merhale itibari ile mesele, Allahu Teala'nın hadleri konusunda dahi olsa furu' kapsamına giren konular ile ilgili değildir. Zira Allahu Teala'nın hadleri, ancak O'nun hakimiyeti, hiçbir şirk koşulmaksızın itiraf edildikten sonra uygulanabilir. Bu itiraf, yasama konusunda tek kaynak olarak Allahu Teala'nın şeriatına itibar edilmesi ve hakimiyet konusunda da tek kaynak olarak Allahu Teala'nın Rablığına itibar edilmesi olarak vakıaya somut bir şekilde yansımadığı sürece, furu' kapsamına giren meselelere yönelik bütün çabalar zayi olmuş olur. Bu durumda büyük günahları gidermek için çaba harcamak, küçük günahlarla uğraşmaktan daha doğru olur."[43]

İkincisi: İnsanların, dinin bir kısmını önemseyip, diğer bir kısmına gereken önemi vermemesine sebep olan şeylerden biri de şeytanın kurduğu sinsi tuzaktır. Bu tuzağın gereği olarak şeytan, Müslüman kişinin; önemli olanı, en önemli olana, mendubu vacibe ve dinin sadece bazı kısımlarını kapsayan ameli, dinin bütün kısımlarını kapsayan amele tercih etmesi ve dinin sadece belli bir kısmını kapsayan amel üzere uzun bir süre kalması yönünde çaba sarfeder. Böylece kişi dinin sadece bir kısmını kapsayan amel üzere bütün bir ömrünü geçirir ve bu nedenle de

[42] Fi Zilali'l-Kur'an, 2/1034
[43] Fi zilali'l-Kur'an, 5/951

tehlikeye düşmüş olur. Şeytanın süslemesi ile, onun bu tuzağına düşmüş olanlardan birine baktığınızda şiir ve edebiyata önem verdiğini ve neredeyse hayatının tamamını bu çalışmaya adadığını görürüz. Bununla birlikte "La İlahe İllallah"ın anlamı, gerektirdikleri ve onu bozan halleri konusunda gereken ilmi tahsil etmek için hiçbir çaba sarfetmemiştir. Ezberlediği şiirlere oranla, Allahu Teala'nın Kitabı'ndan ezberlediği ayetlerin sayısı neredeyse yok denecek kadar azdır...

İblisin süslü tuzaklarından biri de, kişinin bütün bir vaktini ve hatta ömrünü dindeki tek bir konu için harcamasıdır. Bu öyle bir dereceye ulaşır ki, artık o kişi uğraştığı o mesele ile insanlar arasında bilinir ve uğraştığı o mesele de o kişi ile bilinir... Birçok davetçinin, sadece bir tek konu etrafında dönüp durduklarını ve o konuyu tamamen sahiplendiklerini görürüz...

Bir defasında, bir kütüphaneye gitmiştim. İnsanların arasında yüksek sesle edebî bazı şeyler söyleyen bir adam vardı. Birden bire bana bir soru yöneltti. "Şunu söyleyeni biliyor musun" dedi ve bir şiir okudu. Kendisine dedim ki: "Seni hem cennete hem de cehenneme sokabilecek olan "La İlahe İllallah"ın anlamını biliyor musun?" Bunun üzerine şaşırıp kaldı ve hiçbir cevap da veremedi.

İbnu'l-Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der: "Dolayısıyla insanlar arasında, başkasını giymediği belirli bir elbise ile veya başka hiçbir yere oturmadığı belirli bir yere oturmak ile kayıtlanan, tek bir ibadetin dışında, daha üstün bir derecede olsa dahi başka hiçbir ibadet ile Allahu Teala'ya kulukta bulunmayan, belirli bir üstadın dışında, Allah ve Rasulüne daha yakın olsa dahi başka hiçbir üstada iltifat etmeyen kişi; istenen yüce galibiyetten uzaktır. Şekiller, adetler ve bazı ıstılahlar onları sınırlandırmıştır. Onlardan birisinin, sadece riyazet ve halvet ile kulluk ettiğini görürsün. Kendisine Allah için dostluk ve düşmanlık, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklamak hatırlatıldığında, bunu boş ve kötülük

olarak sayar. Aralarında bunları yerine getirenleri gördüklerinde, hemen onu dışlarlar ve kendilerinden saymazlar. Bu kimseler, insanlar arasında Allahu Teala'ya en uzak olan kişilerdir."[44]

Dinin bir kısmını alıp bir kısmını terketmenin sonucu, Müslümanlar arasında düşmanlık, kin, ayrılık, kavga ve ihtilafların meydana gelmesidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Biz Hristiyanlarız' diyenlerden de kesin sözlerini almıştık ama onlar da kendilerine zikredilenin önemli bir bölümünü unuttular. Bu sebeple kıyamete kadar aralarına düşmanlık ve kin saldık. Yakında Allah onlara yaptıklarını haber verecektir." (5 Maide/14)*

Hristiyanların, ayette aktarılan bu durumu, Müslümanlar için ibret alınması gereken bir darbı mesel niteliğindedir. Yani, "eğer siz Hristiyanların yaptığını yapar, dinden olan nasibinizi unutur, dinin bir kısmı ile amel eder, diğer kısımları ile amel etmeyi terkederseniz, onların başına gelen ayrılık, kavga, düşmanlık ve kin sizin de başınıza gelir." Dolayısıyla, önceden olduğu gibi, günümüzde de Müslümanların aralarında meydana gelen ayrılıkların, düşmanlık ve kavgaların ve içerisinde bulunulan zayıflık durumunun tek sebebi, din ve Tevhid'den üzerlerine düşen görevleri unutmaları ve dinin bir kısmı ile amel edip diğer kısımları ile amel etmeyi terketmeleridir.

Dinin bir kısmı ile amel edip, diğer kısımları ile amel edilmesinin terkedilmesi böyle bir cezaya sebep olduğuna göre, dinin hiçbir kısmında ayırım yapmadan, tamamına gereken önemi vermenin sonucu ise safların birleşmesi, beraberliğin sağlanması ve rahmettir.

Bu önemli nokta gözardı edilerek ümmetin birliği için yapılan her türlü girişim serabın arkasında koşmak gibidir...

---

[44] Medaricu's-Salikin: 3/176

6- Yeryüzünde Allah'ın Kelimesini Yüceltmek İstenilen Değişimi Gerçekleştirmek ve Güce Ulaşabilmek İçin Allah Yolunda Cihada Sarılmak

İslam için çalışanların, bu çalışmalarının başlangıcında, yeryüzünde Allahu Teala'nın dinini yüceltmek ve bu dini muzaffer kılmak için üzerinde anlaşmaya vardıkları belli bir metodlarının olması gerekir. Zira bu metod ve amaca ulaşmayı sağlayacak olan araçlar konusunda bakış açılarının farklı olması, geçmişte birçok çatışmaların ve ayrılmaların yaşanmasına ve kine sebep olmuş ve hala da olmaktadır.

İslam, bizim için amaçları belirleyip onlar için gayret sarfetmekle bizi yükümlü kılarken, aynı zamanda (Allahu Teala'nın izniyle) bu amaçları gerçekleştirmemizi sağlayacak yolları ve araçları da belirlemiştir. Bu mesele; Şari' tarafından, herkesin kendi görüş ve arzusuna göre hüküm verebileceği boş bir alan olarak bırakılmamıştır.

Biz Allah yolundaki cihadın, yeryüzünde hakim olmak ve Allahu Teala'nın dinini yüceltmek için İslam'ın belirlediği yol olduğunu vurgularken bunu şu yönlere dayandırmaktayız:

Birincisi: Cihad, Allahu Teala'nın emridir. Allahu Teala bizi cihad ile mesul kılmıştır. O, bu ümmetin kendisinden uzaklaşamayacağı ve Allahu Teala'nın, hakkında hiçbir şey indirmediği başka bir yol ile değiştiremeyeceği kaderidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size yazıldı. Sizin için daha

hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, halbuki siz bilmezsiniz." (2 Bakara/216)

Bu, tıpkı Allahu Teala'nın şu sözü gibidir:

"Ey iman edenler! Oruç, sizden önce gelip-geçmiş ümmetlere yazıldığı gibi sizin üzerinize de yazıldı. Umulur ki korunursunuz." (2 Bakara/183)

Nasıl ki oruç bu ümmete farz kılındıysa, aynı şekilde cihad da farz kılınmıştır. Meşruiyete delalet etmesi yönünden bu iki ayet arasında hiçbir fark yoktur.

Bu durumu yadırgaman halinde; oruç ayetinin, orucun meşruiyetine ve farziyetine delalet ettiğine şahitlikte bulunup, cihad ayetleri hatırlatıldığında ise boyunlarını döndürüp te'vile ve ayeti işlevsiz bırakmaya yeltenenlerin durumuna düşersin.

Allahu Teala'nın şu ayetleri de, cihadın meşruiyeti ve farziyeti hakkındadır:

"(Yeryüzünde) fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (8 Enfal/39)

"Artık Allah yolunda savaş. Sen, kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri de teşvik et. Umulur ki Allah kafirlerin gücünü kırar (güçleriyle size zarar vermelerini önler). Allah'ın gücü daha çetin ve cezası daha şiddetlidir." (4 Nisa/84)

"(Ey mü'minler) Gerek hafif, gerek ağır olarak hep birlikte savaşa çıkın. Mallarınızla ve canlarınızla Allah yoluda cihad edin. Eğer anlıyorsanız, bu sizin için daha hayırlıdır." (5 Tevbe/41)

"Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı lutfet" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (4 Nisa/75)

Allah yolundaki cihadın, yeryüzünde hakim olmak ve Allahu Teala'nın dinini yüceltmek için İslam'ın belirlediği yol olduğuna delalet eden daha bir çok ayet vardır.

Bu konuda Rasulullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* aktarılan hadislerden bazıları ise şunlardır: "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in O'nun rasulü olduğuna şehadet edinceye, namazı kılıp, zekatı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunu söylediler mi, benden mallarını ve nefislerini korurlar. (İslam'ın) hakkı hariç artık hesapları da Allah'a kalmıştır."[45]

"Kıyametin kopmasına yakın kılıçla gönderildim. Ta ki sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na ortak koşulmasın. Rızkım, mızrağımın gölgesi altında kılınmıştır. Benim emrime (bu dine) karşı çıkan ise aşağılık ve zelil kılınmıştır."[46]

"Biliniz ki cennet, kılıçların gölgesi altındadır."[47]

"Kim savaşmadan veya savaşmayı içinden geçirmeden ölürse nifaktan bir şube üzere ölür."[48]

"Kim savaşmazsa veya bir savaşçıyı donatmazsa veya savaşçının ailesine iyi bir şekilde bakmazsa, kıyamet gününden önce Allah ona büyük bir bela verir."[49]

Dolayısıyla mü'min için bu üç seçenekten başka dördüncü bir seçenek yoktur. Ya mücahid olacak, ya mücahidi donatacak ya da mücahidin, geride kalan ailesine güzelce bakacak. Aksi takdirde (er ya da geç) mahiyetini ve şiddetini ancak Allahu Teala'nın bildiği bir felaketin başına gelmesini beklesin.

Günümüzde bu ümmetin başına gelen şiddetli felaketler üzerinde düşünen kişi, bütün bunların sebebinin cihaddan ve

[45] Muttefekun Aleyhi
[46] Ahmed bin Hanbel ve diğerleri rivayet etmiştir. Sahihu'l-Cami, 2831
[47] Buhari
[48] Müslim
[49] Ebu Davud

mücahidlere yardım etmekten geri durmak olduğunu görecektir.

İkincisi: Allah yolunda cihad birçok hastalık için deva niteliğindedir. Kullar ve memleketler için, Allah yolunda cihaddan daha faydalı başka bir şey yoktur.

Hidayet onunla gerçekleşir ve hidayet cihad edenlere verilir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: "Ama bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir."[50] Bundan dolayıdır ki selef, dine dair herhangi bir meselenin içinden çıkamadığı zaman cihad ehline sorardı.

Cihad; Allahu Teala'nın, kendisiyle hüznü ve kederi giderdiği cennetin kapılarından bir kapıdır. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Allahu Teala yolunda cihada sarılın. Çünkü o, Allah'ın kendisiyle hüznü ve kederi giderdiği cennet kapılarından bir kapıdır."[51]

Cihad sayesinde dinin gayeleri muhafaza edilir, ihlal edilmemesi gereken şeyler korunur. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Size ne oldu da Allah yolunda ve "Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı lutfet" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz?" (4 Nisa/75)

Başka bir ayette de şöyle geçer:

"Cihad eden, ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah alemlerden müstağnidir." (29 Ankebut/6)

Allah yolunda cihad etmemiz halinde, bu cihaddan hasıl olacak fayda kendimize dönecektir. Çünkü Allah'ın bize ve cihadımıza ihtiyacı yoktur.

Cihad aynı zamanda ayrıştırıcı büyük bir unsurdur. Onun

[50] 29 Ankebut/69
[51] Hakim ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsilet'us-Sahiha, 1941

sayesinde Tevhid ehli mü'min, yapmadığı şey ile yapmış gibi övülmeyi seven kaypak münafıktan ayırt edilir. Dolayısıyla cihad, Tevhid'in tercümanıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Yoksa, Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?" (3 Al-i İmran/142)

"İman edip de Allah yolunda hicret ve cihad edenler; (muhacirleri) barındıran ve yardım edenler var ya, işte gerçek mü'minler onlardır. Onlar için mağfiret ve bol rızık vardır." (8 Enfal/74)

"İman edip de hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad edenler derece bakımından Allah katında daha üstündürler. Kurtuluşa erenler de işte onlardır." (9 Tevbe/20)

"Mü'minler ancak Allah'a ve Rasulüne iman eden, sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerdir. İşte onlar doğru olanlardır." (49 Hucurat/15)

Allahu Teala, onların cihadını imanlarının doğruluğuna delil olarak kabul etmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ancak Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, kalpleri şüpheye düşüp, kuşkular içinde bocalayanlar (savaştan geri kalmak için) senden izin isterler. Eğer onlar (savaşa) çıkmak isteselerdi elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların davranışlarını çirkin gördü ve onları geri koydu; onlara "Oturanlar ile (kadın ve çocuklarla) beraber oturun" denildi." (9 Tevbe/45-46)

Allah Teala, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile birlikte cihada katılmamalarını imanlarının bulunmadığına ve nifak üzere olduklarına dair delil olarak kabul etmiştir. Cihad için hazırlık yapmamalarını ve gereken araçları temin etmemelerini ise, Allah yolunda cihad etmek istemediklerine dair delil olarak

saymıştır. Zira her iddianın bir burhanı ve delili vardır. Tek başına dilin iddiası yeterli olmaz.

Bu ayetin tefsiri hakkında İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Bu, mü'minin cihadı terketme konusunda Rasullullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* izin istemeyeceğine ve ancak iman etmeyenlerin böyle bir izin isteyeceklerine dair Allahu Teala'dan bir ihbardır. Buna göre, izin dahi almadan cihadı terkedenlerin durumu nasıl olur?"[52]

Ben de diyorum ki, ya bu ümmeti cihaddan alıkoyan ve cihad edenleri, cihadlarından dolayı günahkar sayanların durumu nasıl olur? Hiçbir ibadet cihada denk değildir. Nitekim Buhari ve Müslim'de, Ebu Hureyre'den *(radıyallahu anhu)* aktarıldığına göre, Allah Rasulü'ne *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle soruldu; "Ey Allah'ın Rasulü, cihada denk ne olabilir?" Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, "Buna gücünüz yetmez" dedi ve üç kez bunu tekrarladı. Daha sonra ise şöyle dedi:

"Allah yolunda cihad eden kişinin misali, bu mücahid evine dönünceye kadar gündüzleri oruç tutan ve geceleri aralıksız Kur'an okuyup namaz kılan kişi gibidir."[53]

Yine, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, başka zamanlarda evlerde geçirilen bin geceden daha hayırlıdır."[54]

"Allah yolunda ayakları tozlanan kişiye ateş dokunmaz."[55]

Allah yolunda sadece ayağı tozlanan kişinin durumu bu ise, acaba Allah yolunda yüzü ve gözü tozlanan, cihadın tozu kalbinin en derinliklerine kadar ulaşan kişinin durumu nedir? Bu müjdeli haberlerin tamamı, Allah yolunda cihadın yerine geti-

---

[52] Mecmuu'l-Feteva, 28/438

[53] Muttefekun Aleyh

[54] Sünen sahipleri rivayet etmiş ve sahih olduğunu aktarılmışlardır.

[55] Buhari ve Müslim

rilmesinin sonuçlarıdır. Allah yolunda cihadın terkedilmesi ve dünyaya meyledilmesinin getirisi ise; azap, zillet, kulların ve memleketlerin değerlerinin yitirilmesinden başka bir şey değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Eğer (size emrolunan bu savaşa) çıkmazsanız, (Allah) sizi pek acıklı bir azap ile cezalandıracak ve yerinize sizden başka (emirlerine itaat edecek) bir kavim getirecek. Siz (savaşa çıkmamakla) O'na hiçbir zarar veremeyeceksiniz. Çünkü Allah herşeye kadirdir." (9 Tevbe/39)

Allahu Teala başka bir ayette de şöyle buyurur:

"De ki; Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler, size Allah'tan, Rasülünden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez." (9 Tevbe/24)

Bu ayetin birçok yüce delaleti bulunmaktadır. Bu delaletlerinden birisi de şudur: Allahu Teala ayette; "babalarınız veya oğullarınız veya kardeşleriniz" buyurmamış ve dolayısıyla da "veya" yerine "ve" harfi kullanarak, bunların her birine, bir öncekinden bağımsız özel bir konum vermemiştir. Buna göre, ayette sayılanların tamamı Allah yolunda cihad etmekten üstün değildir. Bu sayıların tamamı bir kişide toplansa ve Allah, Rasul ve Allah yolunda cihad ile bu şeyler arasında tercihte bulunması gerekse, mü'min üzerine vacip olan, Allah'ı, Rasul'ü ve Allah yolunda cihadı tercih etmesidir. Yine ayet, Allahu Teala ile dostluğun, ancak ittiba ve cihad ile gerçekleşeceğine delalet etmektedir. İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der:

"Allah kendisinin sevgisini kazanmış kişiler için iki alamet belirlemiştir. Bunlardan birincisi Rasul'e ittiba ve ikincisi ise Allah yolunda cihaddır. Çünkü cihadın hakikati; iman ve salih amel gibi, Allahu Teala'nın razı olduğu şeyleri elde etmek ve yine

küfür, fısk ve isyan gibi buğzuna sebep olan şeyleri ise bertaraf etmektir."[56]

Ayetin delalet ettiği hususlardan bir diğeri ise; sayılmış olan bu sınıfların Allah yolunda cihada tercih edilmesi halinde, kişi için azap, fısk, dalalet ve bütün maslahatların yitirilmesinden başka bir şeyin olmamasıdır.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "İ'yne[57] ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terkettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez."[58]

Yine, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Üzerinize çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağıran yiyiciler gibi birbirlerini çağıracakları zaman yakındır." Orada bulunanlardan biri: "O gün sayıca az olmamızdan dolayı mı?" diye sordu. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Hayır, bilakis o gün çoksunuz. Lakin sizler bir selin getirip yığdığı, hiçbir ağırlığı olmayan çerçöpler durumunda olacaksınız. Allah, düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafı atacak" buyurdu. Orada bulunanlardan biri: "Zaaf nedir ey Allah'ın Rasulü?" dedi. Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Dünya sevgisi ve ölüm korkusu."[59]

Her ne kadar cihadın getirdiği bir takım külfetler olsa da, Allah yolunda cihadı terkedip, dünyaya ve lezzetlerine dalmanın

---

56 Ubudiyye kitabı

57 İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği: Bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

58 Ahmed, Ebu Davud, Beyhaki ve diğerleri rivayet etmiştir.

59 Ebu Davud Sevban'dan Radıyallahu Anhu rivayet etmiştir. El-Bani sahih oduğunu aktarmıştır.

getirdiği külfet çok daha büyük ve çetindir. Hakkında nakli ve akli bir çok deliller bulunmasına rağmen bu durumu, ancak basiretli ve olgun mü'minler kavrayabilir.[60]

Üçüncüsü: Yeryüzünde İslam otoritesini sağlamlaştırmanın ve Allah'ın dinini yüceltmenin yolu olarak cihad ilkesi üzerinde ittifak edilmemesi; boyunların ve bütün değerlerin, mü'minler hakkında hiçbir ahit ve anlaşmaya riayet etmeyen kafirlerin kılıçlarına teslim edilmesini gerektirir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Onların nasıl ahdi olabilir. Zira onlar size galip gelselerdi, sizin hakkınızda ne ahit, ne de bir anlaşma gözetmezlerdi." (9 Tevbe/8)

Yani onlar sizin hakkınızda hiçbir akrabalık bağına veya verilen ahitlere riayet etmezler...

Onlar, imkân bulmaları halinde, dinlerinden döndürünceye kadar Müslümanlarla savaşırlar. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

"Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (2 Bakara/217)

Allahu Teala başka bir ayette de şöyle buyurur:

"Dinlerine tabi olmadıkça, senden ne Yahudiler, ne de Hristiyanlar asla razı olmazlar." (2 Bakara/120)

Ey Müslüman! Sen onlarla barış yapsan da, onlar seninle, dininden vazgeçmediğin sürece asla barış yapmayacaklardır. Geçmişte ve günümüzde bunun doğruluğunu destekleyen bir çok hadise vardır. Günümüzde, Bosna ve diğer memleketlerdeki

[60] Resmi kuruluşların istatisliklerine göre Bosna'da, Sırp kafirleri tarafından ırzları çiğnenmiş ve tecavüze uğramış Müslüman kadınların sayısı 60.000'den fazladır. Bu ilan edilmiş olan rakamlardır. İşin hakikati ise çok daha acıdır. Birleşmiş Milletler askerleri tarafından, İslam aleyhine işlenen, değerleri çiğneme ve gasp girişimleri de herkes tarafından bilinmektedir.

Müslümanların başından geçenler, söylediğimiz şeyler için en büyük delil niteliğindedir.

Eşinin ve çocuklarının gözünün önünde öldürülmesi ile perişan olmuş Bosna'lı bir kadının şu söylediklerini hiç unutamam: "İslam barış dinidir' der dururduk.. Neticede bizi lime lime doğradılar.!"Bu hadiselerden ibret alıp gerekeni yerine getirmeye mi başlayacağız, yoksa Müslümanların ırzlarının ve değerlerinin çiğnenmesine seyirci kalmaya devam mı edeceğiz.?!

Dördüncüsü: Allah yolunda cihad, kendisinden razı olunmuş ve kurtuluşa ermiş olan Taifetu'l-Mansura'nın yolu ve kendisini, diğer taifelerden ayıran en önemli özelliğidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah; sevdiği ve kendisini seven, mü'minlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. (Bunlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar (hiçbir kimsenin kınamasına aldırmazlar). Bu, Allah'ın dilediğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir." (5 Maide/54)

Dolayısıyla Allah yolunda cihad, Allahu Teala'nın, kullarından dilediğine lutfettiği bir fazilet, iyilik ve başarıdır.

Cabir bin Semura'dan *(radıyallahu anhu)* Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Kıyamet saatine kadar bu din ayakta kalacak ve Müslümanlardan bir kesim onun için savaşacaktır."[61]

Cabir bin Abdullah'tan *(radıyallahu anhu)* şöyle rivayet edilmiştir: "Rasulullah'ı *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyururken işittim: "Ümmetimden bir grup kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve üstün olmaya devam edecektir."[62]

[61] Müslim

[62] Müslim

İmran bin Husayn'dan *(radıyallahu anhu)*, Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya devam edecektir. Onlar kendilerine düşmanca davrananlara karşı galiptirler. Öyle ki, bunların sonuncuları Mesihu'd-Deccal'e karşı savaşacaktır."[63]

Seleme bin Nufeyl el-Kindi'den şöyle rivayet edilmiştir: "Ben Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yanında oturuyordum. Bir adam; "Ey Allah'ın Rasulü, insanlar silahları bıraktılar ve 'Artık cihad yok, savaş sona erdi' diyorlar" dedi. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* adamın yüzüne baktı ve şöyle buyurdu: "Yalan söylediler! Asıl şimdi savaşın zamanı geldi. Ümmetimden bir taife, hak üzere savaşmaya (hiç ara vermeden) devam edecek, Allah da, onlar ile bazı kavimlerin kalplerini saptıracak ve bunlardan (alınanlarla) onların rızkını sağlayacaktır. Bu hal kıyamet gününe, Allah'ın va'dinin gelme anına kadar devam edecektir. Kıyamete kadar atın alnında hayır bağlıdır."[64]

Muaviye bin Kurra, babasından şöyle rivayet etmiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurdu ki: "Ümmetimden bir taife, kıyamet kopuncaya kadar Allah'ın yardımına mazhar olmaya devam edecek, onları mahrum bırakanlar onlara zarar veremeyecektir."[65]

İşte bu, kendisinden razı olunmuş ve kurtuluşa ermiş olan Taifetu'l-Mansura'nın yoludur. Dolayısıyla bizlere, bu yoldan ayrılarak; Allahu Teala'nın, hakkında hiçbir delil indirmediği yollara yönelmemiz yakışmaz...

Aktarmış olduğumuz bütün bu yönlerden dolayı diyoruz ki; Allah yolunda cihad; zaferin, yeryüzünde İslam otoritesini sağlamlaştırmanın ve Allah'ın dinini yüceltmenin tek yoludur. Ümmetin, bu amaçlara ulaşmak için üzerinde ittifak etmesi gereken araç budur...

---

[63] Sahih-u Sünen-i Ebi Davud: 2170.

[64] Sahih-u Sünen-i Nesai: 3333.

[65] Sahih-u Sünen-i İbn-i Mace: 6.

Ortaya atılmış olan diğer yolların çoğu, bu amaçların gerçekleştirilmesini sağlayacak bir araç olmadığı gibi meşru bile değildir. Araç olmadığı gibi meşru bile olmayan yollardan birisi de, tağutları kabul etmeye ve onlarla birlikte yaşamaya sebep olan demokrasi ve parlamento esası üzerine kurulmuş olan çalışmalardır. Müslümanların; batıl, gayrimeşru ve neticeleri hiç de hoş olmayan akidevi ve şer'i sapmalara sebep olan bu tür yollara başvurmaları, zaferi ve yeryüzünde İslam otoritesini sağlamlaştırmayı bu yollardan beklemeleri caiz değildir. Bu konuda ayrıntı ve delil isteyenler için, müstakil bir kitabımız bulunmaktadır, dileyen o kitabımıza müracaat edebilir.[66]

Eğitim, ilim tahsili, siyasete ve vakıayı kavramaya önem verme gibi günümüzde bazı İslami ekoller tarafından benimsenen yollara gelince; bütün bu yollar Allah yolunda cihadın gereklerinden kabul edilen şer'i hazırlık kapsamına girer. Ancak eğitimi, ilim tahsilini ve buna benzer bazı çalışmaları; zafer, yeryüzünde İslam otoritesinin sağlamlaştırılması ve raşid halifeliğin kurulması maksadı için müstakil bir araç olarak benimsemek caiz değildir.

Bu söylediklerimiz için en büyük delil, Allah Rasulünün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabıdır... Onlar; ilimde, eğitimde, zühdde ve vakıayı kavramada öncüler konumundaydılar...

Ancak bu durum onları, Allah yolundaki cihada ihtiyaç duymamaya sevketmedi ve Allah yolunda savaşı terketmeleri için gerekçe olmadı.

Bunun da ötesinde, bütün sahabeden daha üstün konumda olan Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, kendisine verilen bütün hayır ve üstünlüklere, geçmiş ve gelecek hatalarının Allahu Teala tarafından bağışlanmış olmasına rağmen, Allah yolunda cihaddan geri durmamıştır. Bilakis, harp kızışıp kahra-

---

[66] Hukmü'l-İslam fi'd-Demokratiyye

manlar ileri atıldığında cihadın öncülerinin öncüsü olmuştur... Şöyle buyurur:

"Muhammed'in nefsini elinde tutan Zât'a yemin ediyorum ki, Müslümanlar'a meşakkat vermeyecek olsam, Allah yolunda gazveye çıkan hiçbir seriyyeden asla geri kalmazdım. Ancak onları bindirecek bir binek bulamıyorum. Onlar da beni takibe imkan bulamıyorlar. Benden geri kalmak ise onlara zor gelmektedir. Muhammed'in nefsini elinde tutan Zât'a yemin ederim ki, Allah yolunda gazaya çıkıp öldürülmeyi, sonra tekrar diriltilip öldürülmeyi, sonra tekrar diriltilip öldürülmeyi ne kadar isterim."[67]

Ve yine şöyle buyurur: "Allah yolunda öldürülmem; bana bütün evlerde ve çadırlarda bulunanların benim olmasından daha sevgilidir."[68]

Günümüz Müslümanları, bu yüce maneviyatın ve Allah yolunda cihada ve şehadete olan bu yüksek sevginin acaba neresindedir... Tam aksine Allah yolunda cihad etme hamaseti olan kişiye, hemen alaycı ve küçük düşürücü bakışlar yöneltilir ve o kişinin, bilinçsizce ortaya çıkıp kendisini tehlikeye attığına hükmedilir.

Hadis talebeleri ve kendisini hadis ilmine adamış olan kişiler, bu yüce maneviyatın ve Allah yolunda cihada ve şehadete olan bu yüksek sevginin acaba neresindedir... Onların bir çoğu, ufak meselelerde sünnetin en ince noktalarını dahi (ki bu doğru bir şeydir) araştırırlar. Ancak bununla birlikte Allah yolunda cihad farziyetini, sanki dinde böyle bir emir yokmuşcasına görmemezlikten gelirler. Ne kendilerini ve ne de başkalarını bu konuda uyarmazlar ve buna teşvik etmezler...

67 Muttefekun Aleyhi
68 Sahihu Sünen-i Nesai, 2955

Zaruri Uyarılar

Sözlerimizin yanlış anlaşılmaması ve kastedmediğimiz manalara hamledilmemesi için aşağıdaki uyarıları yapmakta fayda gördüm:

Birinci Uyarı: Allah yolunda cihad isminin kapsamına, mal ve hakikatı açıklama yönünden yapılan cihad da girer. Nifak ve zulüm ortamlarında, zalim ve kafir sultana karşı söylenen hak, kılıç darbesi niteliğinde ve hatta bazen kılıç darbesinden daha da etkili olabilir. Nitekim bir hadiste şöyle geçmektedir: "Şehitlerin efendisi Abdulmuttalip oğlu Hamza ve zalim bir sultan karşısında Allah'ın emir ve yasaklarını söyleyen, sonra o sultan tarafından öldürülen kişidir"[69]

Yine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Mü'min, kılıcı ve diliyle cihad eder."[70]

Bununla birlikte, cihadın ve mücahidlerin en üstünü, mücahidlerin efendisi olan Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurduğu gibi şunlardır:

"Kanı dökülen ve iyi cins atı yaralanan mücahidin cihadı en faziletli cihaddır."[71]

Yine bir defasında Allah Rasülüne *(sallallahu aleyhi ve sellem)*; "İnsanların en efdali kimlerdir?" diye sorulmuş ve bunun üzerine şöyle cevap vermiştir:

"Allah yolunda malıyla ve canıyla cihad eden mü'min."[72]

İkinci Uyarı: Zaferin, yeryüzünde İslam otoritesini sağlamlaştırmanın ve Allah'ın dinini yüceltmenin tek yolunun, Allah yolunda cihad olduğunu söylememiz; davet, tebliğ, nefis terbiyesi, ilim tahsili ve ilim halkaları oluşturmak gibi diğer meşru

69 El-Hakim rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha, 374
70 Ahmed ve diğerleri rivayet etmiştir. Sahihu'l-Cami, 1934
71 Es-Silsiletu's-Sahiha
72 Buhari

vesilelerin ihmal edilmesini gerektirmez. Bütün bunlar, Allah yolunda cihadın gereklerinden kabul edilen şer'i hazırlık kapsamına girer.

Bununla birlikte cihad için hazırlık kavramının kapsamına dahil olan en özel kısım; kafir düşmanı korkutan maddi hazırlıktır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp, beslenen atlar hazırlayın. Onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği (düşman) kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir, siz asla haksızlığa uğratılmazsınız." (8 Enfal/60)*

Bu ayetin tefsiri ile ilgili olarak Ukbe bin Amir'den *(radıyallahu anhu)* şu hadis rivayet edilir: "Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* minber üzerinde şöyle dediğini işittim: "Onlar için gücünüz yettiği kadar kuvvet hazırlayın." Haberiniz olsun kuvvet atmaktır, haberiniz olsun kuvvet atmaktır, haberiniz olsun kuvvet atmaktır."[73]

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Atıcılığı öğrendikten sonra terkeden bizden değildir veya itaatsizlik etmiş olur."[74]

Üçüncü Uyarı: Allah yolunda cihaddan kastımız; başıboş ve sorumsuzca yapılan ferdi hareketler ya da gerekli olan zaruri hazırlıklar yerine getirilmeden önce, savaş konusunda aceleye kaçılması değildir. Çünkü zamanından önce bir şeyi elde etmeye kalkışan, o şeyden mahrum bırakılmakla cezalandırılır.

Dördüncü Uyarı: Diğer ibadetler de olduğu gibi, Allah yolunda cihad ibadetinde de güç yetirebilme şartı bulunmaktadır. Dolayısıyla cihad için gerekli olan güç bulunmaz ve acizlik

---

[73] Müslim

[74] Müslim

meydana gelirse, teklif kalkar. Çünkü Allahu Teala hiç kimseye gücünün yetmeyeceği bir şeyi yüklemez.

Ancak bu acizlik, güç yettiği kadar Allah yolunda cihad için hazırlık yapılmasının ihmal edilmesini gerektirmez. Dolayısıyla mü'min, ya Allah yolunda cihad eder ya da cihad için gerekli hazırlığı yerine getirir. Zira kolay olan, zor olan sebebi ile kişi üzerinden düşmez.

İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle der: "Cihada güç yetirilemediği zaman onun için kuvvet ve savaş atları hazırlamak gerekir. Çünkü vacibin ancak kendisi ile yapılabildiği şey de vaciptir."[75]

Beşinci Uyarı: Allah yolunda cihad, fesadın ve sebeplerinin yok edilmesi ve maslahatların elde edilmesi için meşru kılınmıştır. En büyük fesad şirk, en üstün maslahat ise Tevhid'dir. Durum bunun tersi olduğunda cihad meşru olmaz.

Cihad tıpkı iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama gibidir. Dolayısıyla yapılacağı ve yapılmayacağı zaman, şeriat ölçüsüne uygun olarak, elde edilecek maslahatların ve uğranacak zararların gözönünde bulundurulması gerekir.

Altıncı Uyarı: Mücahidlerin, herhangi bir dönemde ya da merhalede, kendilerinden kaynaklanabilecek bir takım sebeplerden dolayı başarısızlığa uğraması; cihad yolunun başarısız olarak sayılmasını gerektirmediği gibi günümüzde bazı davetçilerin yaptığı gibi, bazı İslami hareketlerin durumunu bahane ederek mücahidlere düşman olmayı da gerektirmez.

Bu, tehlikeli bir iftira ve zulümdür. Bununla birlikte hakka ve insafa da aykırıdır. Sahih olarak rivayet edilmektedir ki Halid bin Velid *(radıyallahu anhu)*, aslında "Eslemna" demek istemelerine rağmen ifadede hata ederek "Sabana" diyenleri, bunun onların kanlarını dokunulmaz kılmayacağını ve öldürülmelerini

---

[75] Mecmuu'l-Fetava, 28/259

engellemeyeceğini zannederek öldürmüştür... Bu konuda hataya düştü. Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, onun yaptığından beri olduğunu açıkladı. Ancak Halid'in bu hatasına binaen cihadı durdurmadı, Halid'den ve onun cihadından beri olduğunu da söylemedi. Aksine onun yapmış olduğu hatadan beri olduğunu söylemekle yetindi. Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* siretinde, insaf ve idrak üzere yapılmış olan bu tür değerlendirmeleri gösteren birçok örnekler bulunmaktadır. Şüphesiz bizim için Allah'ın Rasulü'nde güzel bir örnek vardır...

Sonuç Olarak

Müslümanların güçlerini ve saflarını birleştirme yönünde yapılan ciddi çalışmalar esnasında, yukarıda üzerinde durmuş olduğumuz altı konunun mutlaka gözönünde buldurulması ve bunlara riayet edilmesi gerekir. Bunlara riayet edilmemesi halinde, Müslümanların saflarının birleştirilmesi meselesi bir slogan olarak dillerde kalacak ve asla pratiğe dökülemeyecektir.

Allahu Teala'dan, bizlere olgunluğu, sözde ve amelde ihlası ilham etmesini ve kendisinin sevdiği ve razı olduğu şeyler üzerine Müslümanların saflarını birleştirmesini diliyorum. Şüphesiz ki Allahu Teala her şeyi duyan, yakın olan ve icabet edendir.

Ümmi peygamber Muhammed'e, onun âline ve ashabına salat ve selam olsun.

Rabbinden af ve rahmet dileyen...
Ebu Basir
Abdul Mun'im Mustafa Halime

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu
Murat Gezenler
2- Demokrasi Bir Dindir
Ebu Muhammed el-Makdisî
3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri
Ebu Basir et-Tartusi
4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar
Ebu Basir et-Tartusi
5- İslam Erlerine Nasihatler
Nacih İbrahim
6- Cihada Teşvik
Ebu Kuteybe eş-Şami
7- İslam'da Şehadet Operasyonları
Derleme
8- Demokrasi Dini
Murat Gezenler
9- İslam Dininden Çıkaran Ameller
Ebu Basir et-Tartusi
10- El-Cihad Ve-l İctihad
Ebu Katade el-Filistini
11- El-Umde Fi İdadi'l Udde
Abdulkadir bin Abdulaziz
12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1
Ebu Muhammed el-Makdisî
13- Mühim Soruların Cevabı
Alaeddin Palevî
14- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri
Ebu Muhammed el-Makdisî

Çıkan Kitaplarımız

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi
Murat Gezenler
16- Cehalet Özrü
Murat Gezenler
17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2
Ebu Muhammed el-Makdisî
18- Milleti İbrahim
Ebu Muhammed el-Makdisî
19- Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi
Ebu Muhammed el-Makdisî
20 Tevhid'in Anlamı
Seyyid Kutub
21- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu
Muhammed b. Ahmed es-Salim
22- İşte Şeriat Budur
Ebu Sehran es-Suri
23- Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz
Abdullah el-Ensar

Çıkacak Kitaplarımız

1- Muasır Mürcie'ye Reddiye

Ebu Muhammed el-Makdisî

2- İşte Müslüman Budur

Ebu Sehran es-Surî

3- Hakimiyet Allah'ındır

Derleme

4- Yeni Başlayanlar İçin Tevhid Dersleri

Ebu Sehran es-Suri

5- Ey Zindan Arkadaşlarım 3

Ebu Muhammed el-Makdisî

6- Orman Kanunları

Ebu Muhammed el-Makdisî

7- İrca Saldırıları Karşısında Tevhid Müdafası

Murat Gezenler

8- Zikir Ehline Sorun

Tevhid ve Cihad Minberi

9- Zadu-l Müslim

Ebu Hamza el-Muhaciri

10- Nebevî Hadislerden Mesajlar

Murat Gezenler

Allah'ın İzni İle

PEK YAKINDA

HAKİMİYET ALLAH'INDIR

Muasır Alimlerden Makaleler

Yeryüzünde herhangi bir devlet Allah'ın indirdiğiyle hükmetme ilkesini kaim kılmaya çaba gösterse ya da Allah'ın hükmüyle, Rahman'ın indirdikleri ile muhakeme olma ilkesini benimserse derhal o devlete karşı savaş ilan edilir. Dört bir taraftan kuşatılır... Darmadağın edilmeye çalışılır... Üzerine füzeler fırlatılır, bombalar yağdırılır....

İşte bugün bu durumu en canlı hali ile yaşamaktayız. Afganistan'da... Küçücük bir topluluk Allah'ın indirdikleri ile hükmetme endişesi taşıdığı için dünyanın dört bir tarafından saldırıya uğradı. Küfür tek millet oldu... Bütün güçleriyle birleştiler ve mazlumlara karşı savaş ilan ettiler